

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v hlavním líčení konaném dne 13. září 2016 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Magdy Krejčí a RSDr. J.a Procházky **t a k t o :**

Obžalovaný

J. K.,

nar. XXXXX ve XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX,

je v i n e n, ž e

1. dne 16. 11. 2009 se záměrem získat pro blíže nezjištěný subjekt neoprávněný finanční prospěch jako předseda občanského sdružení XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, IČ: XXXXX, zaslal společnosti XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX, XXXXX, IČ: XXXXX, žádost o poskytnutí finančních prostředků na veřejně prospěšné účely. Na jejím základě pak ve stejné

pozici uzavřel dne 23. 11. 2009 smlouvu o poskytnutí části výtěžku se společností XXXXX, ve které se občanské sdružení zavázalo, že část výtěžku společnosti XXXXX, z provozu sázkových her ve výši 2.000.000 Kč určenou na veřejně prospěšný účel podle § 4 odst. 2 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, v tehdy platném znění, použije pro tento účel. Tyto peníze, které byly na bankovní účet občanského sdružení XXXXX č. XXXXX/XXXXX připsány dne 2. 12. 2009, však obžalovaný použil blíže nezjištěným způsobem a dne 14. 12. 2009 jejich poskytovateli zaslal nepravdivé oznámení, že byly darovány organizaci Jedličkův ústav a Mateřská škola a Základní škola a Střední škola, se sídlem Praha 2, V Pevnosti 13/4, IČ: 70873160. Tímto svým jednáním tak způsobil společnosti XXXXX, škodu ve výši 2.000.000 Kč;

2. dne 4. 12. 2009 se záměrem získat pro blíže nezjištěný subjekt finanční prospěch, jako předseda občanského sdružení XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, IČ: XXXXX, zaslal společnosti XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX, XXXXX, IČ: XXXXX, žádost o poskytnutí finančních prostředků na veřejně prospěšné účely, na jejímž základě byla dne 29. 10. 2010 v Uherském Brodě, okr. Uherské Hradiště, uzavřena smlouva o poskytnutí části výtěžku se společností XXXXX, v níž se občanské sdružení XXXXX formálně zastoupené již novým předsedou T.P. zavázalo, že část výtěžku společnosti XXXXX, z provozu sázkových her ve výši 6.000.000 Kč určenou na veřejně prospěšný účel podle § 4 odst. 2 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, v tehdy platném znění, použije na tento účel. Tyto peníze, které byly na bankovní účet občanského sdružení XXXXX č. XXXXX/XXXXX připsány ve dnech 8. 11., 1. 12. a 8. 12. 2010 však obžalovaný jako zmocněnec občanského sdružení XXXXX pouze z menší části použil pro veřejně prospěšný účel a částku 5.000.000 Kč použil blíže nezjištěným způsobem a dne 28. 2. 2011 nechal T.P. podepsat a poskytovateli zaslal nepravdivé oznámení, že částka byla darována společnosti XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, IČ: XXXXX, na opravu letištní plochy sloužící i k humanitárním a záchranným účelům. Společnosti XXXXX, tak způsobil škodu ve výši 5.000.000 Kč.

T e d y

ad 1. - 2.

sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu,

č í m ž s p á c h a l

ad 1. – 2.

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku č. 40/2009 Sb.

Z a t o s e o d s u z u j e :

Podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 5 (p ě t i) l e t.**

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním bylo zjištěno, že obžalovaný J.K. založil v říjnu 2009 sdružení s názvem XXXXX, jehož posláním byla dle stanov pomoc opuštěným dětem a nejstarší generaci, a to poskytováním obecně prospěšných činností poskytovatelům zdravotních a sociálních služeb. Tomuto posláním však obžalovaný v případech popsanych výše nedostál, neboť přestože společnost XXXXX vyhověla žádosti sdružení a poskytla mu celkovou částku 8 mil. Kč (z nichž 1 mil. Kč jí byl vrácen), tento významný finanční dar nedostal ani Jedličkův ústav v Praze, ani společnost XXXXX provozující letiště, které měla využívat i záchranná služba, ale naopak částku 7 mil. Kč inkasovanou sdružením obžalovaný použil ke svému obohacení, příp. k obohacení i jiných osob, když subjekt mající z trestné činnosti prospěch nebyl přesně zjištěn, kterýžto záměr obžalovaný měl od počátku jednání s dárce.

K průběhu dokazování:

Obžalovaný J.K. se po celé trestní řízení vyjadřoval k věci shodně, a to ve smyslu, že nesouhlasí s tím, co je mu kladeno za vinu a cítí se nevinný. Nejprve se vyjádřil k období před vznikem občanského sdružení XXXXX, kdy byl prokuristou ve společnosti XXXXX, kterou vlastnila jeho manželka a jejíž hlavní náplní byla činnost v oblasti reklamy a propagace. Společnost se později dostala do finančních problémů, přičemž dostala výhodnou nabídku od M. Č. na její odkoupení, a protože ho obžalovaný znal z minulosti, působil na něj jako zdatný obchodník, a jelikož neměl důvod mu nevěřit, rozhodl se obžalovaný, resp. jeho manželka společnost jmenovanému prodat. K prodeji došlo dne 8. 6. 2009 na valné hromadě konané ve Vsetíně (v notářském zápisu je Zlín, dle slov obžalovaného se notář pravděpodobně „upsal“), společnost byla prodána panu Č. a společnosti XXXXX, kterou M. Č. vlastnil. Pan Č. v den konání valné hromady udělil obžalovanému plnou moc, a to do 31. 7. 2009, aby za něj dořešil rozjednané obchodní záležitosti, neboť měl v plánu pobyt v Thajsku. Č. byl v ČR dne 30. 7. 2009, kdy dal obžalovanému plnou moc k disponování s účtem. Č. následně přijel 30. 9. 2009, s obžalovaným udělali kompletní vyúčtování a převzal od něj zbytek peněz, což obžalovaný dokládá příjmovými doklady. Společnost XXXXX spolupracovala se společností XXXXX, v oblasti reklamy. V návaznosti na změnu zákonů již nebylo dle slov jednatele společnosti XXXXX P. B. možné, aby společnost dávala peníze do reklamy, přičemž pan B. sdělil obžalovanému, že dále mohou spolupracovat pouze s neziskovou organizací. Tuto obžalovaný vzápětí založil, avšak vzhledem k tomu, že o zakládání neziskových organizací dle svých slov nic nevěděl, požádal o pomoc M. Č., k němuž měl důvěru. Č. mu pomohl, byl v této záležitosti i několikrát u obžalovaného doma v Halenkově, jezdil za ním s otcem a v jednom případě i

s panem P. Č. mu poradil, jak řešit převod peněz a navrhl mu, že peníze, které obdrží od XXXXX, pošlou do XXXXX. Z tohoto důvodu byla podepsána dne 20. 11. 2009 mandátní smlouva, na základě níž měla společnost XXXXX, zastoupená Č., jednat za sdružení XXXXX a zajistit poskytnutí daru Jedličkovu ústavu. Společnost XXXXX poslala 2 mil. Kč, obžalovaný obdržel děkovný dopis z XXXXX a poté spolupráci s Č. ukončil. Obžalovaný se vyjádřil i k tvrzení M. Č., který uváděl, že nebyl v mezidobí přítomen v ČR, kdy obžalovaný se domnívá, že toto není možné, neboť v prosinci 2010 a v dubnu 2011 ukončoval Č. jednání v různých společnostech, zároveň obžalovaný vyslovil názor, že pachatelem uvedeného skutku je právě M. Č., jelikož jmenovaný byl rozhodnutý, že uteče z ČR a potřeboval peníze.

V případě druhého skutku se obžalovaný úvodem vyjadřoval ke změně předsednictví v občanském sdružení a k následnému opuštění sdružení obžalovaným coby členem sdružení. K tomuto v přípravném řízení uvedl, že se sdružení nemohl dostatečně věnovat, neboť činnost zde byla odlišná od jeho působení v jiných společnostech, naproti tomu u hlavního líčení uváděl, že k těmto krokům jej vedl probíhající soud v Ústí nad Labem, kde obžalovanému hrozil trest zákazu výkonu funkce jednatele i prokuristy a dále hrozící insolvence. Dne 14. 1. 2010 se obžalovaný stal obyčejným řadovým členem, předsedou se stal T.P. (bylo to na valné hromadě, u které nemusí být přítomen notář) a následně, jelikož soudní řízení i insolvence pokročily dál, dne 6. 5. 2010 rezignoval i na jednání a stal pouhým zaměstnancem. V té době mu nebylo známo, že je něco v nepořádku ve věci XXXXX, rozhodl se ze společnosti odejít ze své svobodné vůle. V tisku inzeroval prodej zavedené neziskové organizace, přičemž dostal nabídku od v té době člena sdružení T. P., který obžalovanému sdělil, že má zájem provozovat sdružení s cizinci, čemuž se obžalovaný nebránil, jelikož dostal dobře zapláceno a stal se dobře placeným zaměstnancem. Náplní práce dle pracovní smlouvy bylo domlout nové obchody, což obžalovaný činil, přičemž využíval svých znalostí a svých známých a sháněl výtěžky pro sdružení. Obžalovaný je názoru, že pan P. se předsednictví ve firmě XXXXX zhostil normálně, byl to v té době rozumný člověk. Pan P. podepisoval doklady, vyřizoval, jednal s účetní, s dodavateli, s odběrateli. Sdružení fungovalo bez problémů, obžalovaný sháněl výtěžky a P. si dělal „svoje“ (se svými kolegy z Ruska pravděpodobně peníze půjčovali dál).

K částce 5 mil. Kč obžalovaný soudu sdělil, že jednal za sdružení i se společností XXXXX, kdy jednatel pan B. přislíbil poslat XXXXX 6 mil. Kč, přičemž se s panem B. domluvil, že 1 mil. Kč bude poslán neziskové organizaci XXXXX a 5 mil. Kč XXXXX, spol. s r. o., která provozovala letiště ve Slušovicích. Tehdejším majitelem letiště byl pan P., který měl zájem letiště opravit a zajistit provoz i pro veřejně prospěšné účely (přistávání záchranných sanitek). Obžalovaný jej znal dlouhou dobu, a proto mu na opravu nabídl peníze. Sdružení XXXXX podepsalo smlouvu v Uherském Brodě se společností XXXXX, za sdružení jednal pan P., obžalovaný byl přítomen, neboť zná pana B.. Pan B. následně dne 18. 11. 2010 poslal peníze na účet sdružení XXXXX u Komerční banky. Poté proběhlo jednání v kanceláři na letišti ve Slušovicích, a to za přítomnosti obžalovaného, pana P., pana Ž. a pana P., kdy vznikla tzv. trojdohoda, ve které se říká, že sdružení XXXXX, zastoupené předsedou panem P., poukáže 5 mil. Kč na opravu letiště, s tím, že peníze půjdou přímo na stavební firmu pana Ž.. Smlouva se však nenaplnila, neboť peníze od XXXXX se nedostaly dál. Obžalovaný uvedl, že on nebyl tím, kdo by mohl rozhodovat o odeslání peněz a vyslovil domněnku, že peníze „probendil“ pan P. s Rusy a zdůraznil, že on je určitě nemá, přičemž doplnil, že pokud dělal nějaké operace

s penězi, ať už jako zaměstnanec nebo člen neziskové organizace XXXXX, vždy si udělal příjmový doklad, který dal k podpisu předsedovi panu P..

Obžalovaný se ještě vyjádřil ke smlouvě na částku 9 mil. Kč poskytovanou společností XXXXX. 9 mil. Kč z XXXXX přišlo na účet sdružení, kdy P. peníze vybíral po částech a dával je sdružení XXXXX na příjmový doklad. Sdružení XXXXX poté celou částku dne 20. 12. 2010 vrátilo, přičemž obžalovaný podotkl, že za tři dny poté vložil částku 9 mil. Kč na účet XXXXX, za což zaplatil poplatek 2.700 Kč. Dále se obžalovaný vyjádřil k půjčce u XXXXX, kdy soudu sdělil, že měl finanční těžkosti jako fyzická osoba. Nejprve uvedl, že to šlo přes občanské sdružení, protože to byla podmínka společnosti, která to půjčovala. Poté však doplnil, že kvůli insolvenci si nemohl půjčit peníze na sebe, proto využil sdružení. Dále dodal, že dluh kompletně zaplatil i s 4% úrokem.

Pan P. po prepisu sdružení na rusky hovořící osoby účetní již neplatil a obžalovaný nakonec účetní zaplatil dluh P. ve výši 15.000 Kč. Při tomto účetní předala obžalovanému účetnictví s tím, že P. si to stejně nevyzvedne.

Na otázku, jaký je profit sdružení, když společnost XXXXX poskytla sdružení celkem 8 mil. Kč a tyto peníze měly být v té samé částce poukázány na veřejně prospěšné účely, odpověděl obžalovaný, že za zprostředkovatelskou činnost jej osobně platila firma XXXXX z peněz, které šly i odjinud. Obžalovaný měl plat z XXXXX, který byl vyplácen z obrátu firmy. Zprostředkovatelkou provizi za tyto dva případy neměl.

Ke smlouvám z února a z března roku 2010, které podepsal jako předseda sdružení v době, kdy už předsedou nebyl, uvedl, že tam byla „početní chyba“, protože smlouvy chystal XXXXX, přičemž změna v předsednictví se pravděpodobně ještě ve veřejných rejstřících neobjevila.

K dotazu, jak je možné, že na oznámení z 28. 2. 2011, v němž údajně pan P. informoval o použití výtěžku ve prospěch XXXXX a XXXXX, bylo u jména a podpisu P. razítko společnosti XXXXX, což je rodinná firma obžalovaného, se obžalovaný vyjádřil, že to nedokáže vysvětlit, nechápe, jak se mohl pan P. k razítku dostat, ale nejspíš se razítko přehodilo s razítkem XXXXX, protože pravděpodobně ležela razítka vedle sebe na stole nebo se přehodila v tašce, přičemž se mohlo stát, že v jednu dobu mohly být doklady obou společností v jedné pracovně.

Obžalovaný se ještě vyjádřil ke svým tehdejším příjmům souvisejícím s předmětnou zprostředkovatelskou činností, když uvedl, že konkrétně z těchto dvou akcí žádný příjem neměl, bral výplatu a byl také domluven s P. na provizích, přičemž byl placen z obrátu společnosti XXXXX, která měla i jiné příjmy od jiných společností jako byly XXXXX, XXXXX či XXXXX.

Výpovědi svědků:

Svědék S. K. pracoval jako právník ve společnosti XXXXX. Sdružení XXXXX, zastoupené obžalovaným jako předsedou, žádalo společnost XXXXX o poskytnutí částky 10 mil. Kč jako výtěžku na veřejně prospěšné účely ve smyslu zákona o loteriích. Částka byla společnosti poskytnuta ve dvou nebo třech částkách, nicméně vzhledem k tomu, že obžalovaný nedoložil dle zákona o loteriích dostačující podklady nebo faktury prokazující způsob využití peněz, ale předložil pouze potvrzení o příjmu hotových peněz (navíc jinému sdružení, než bylo ve smlouvě dohodnuto, což obžalovaný nevysvětlil), společnost XXXXX prostřednictvím svědka vyzvala sdružení k doplnění dokladů. Proběhla schůzka svědka s obžalovaným, při níž došlo ze strany svědka k vysvětlení situace a stanovení lhůty k doplnění podkladů. Vzhledem k nedodání požadovaného obžalovaným ve stanovené lhůtě společnost XXXXX od smlouvy odstoupila. Peníze jí byly následně ze strany sdružení XXXXX vráceny.

Svědék P. V. je spoluzakladatelem neziskové organizace XXXXX. Od roku 2010 se zabývali analýzou subjektů, které provozují výherní hrací přístroje, a to zejména v oblasti odvodů na veřejně prospěšné účely. Z databáze poskytnuté ministerstvem financí svědek zjistil, že společnost XXXXX poukázala ve dvou případech velké finanční prostředky neznámé organizaci XXXXX, proto tyto odvody chtěli prověřit. Dne 9. 8. 2011 se svědek setkal s obžalovaným, který svědkovi sdělil, že vyhledává nebo zřizuje subjekty pro odvody na veřejně prospěšné účely, dosazuje do nich své lidi, vymýšlí téma odvodu na veřejně prospěšné účely, organizuje a domlouvá toto s odvodcem. Hovořil o sobě jako o organizátorovi. Tehdy se ho konkrétně ptal na dva případy, kdy se v jednom případě mělo jednat o peníze na úpravu letiště a ve druhém o peníze snad na nákup nějakých zdravotnických potřeb. Svědek předstíral, že má rovněž o odvody na veřejně prospěšné účely zájem, přičemž obžalovaný mu sdělil, že posléze poukázané finanční prostředky od subjektů příjmu vybírá a vrací je minus provizi zpátky provozovateli (odvodci). Svědek obžalovaného požádal, aby se zeptal některého ze subjektů, zda by mohl zařídit pro jejich organizaci takový odvod, kdy poté bylo svědkovi sděleno, že nikdo ze subjektů nemá zájem s jeho organizací spolupracovat. Svědek si situaci vysvětloval tak, že zájem není z důvodu, že by jejich organizace poskytnuté odvody skutečně využila na veřejně prospěšné účely a nevrátila je zpět.

V reakci na výpověď svědka dr. V. pak *obžalovaný* uvedl, že jmenovaný se mu pokoušel za částku 8 mil. Kč prodat údajně tajné materiály z vlády, které se měly týkat budoucnosti provozování hracích automatů v České republice.

Svědék J. G., zaměstnanec nadace XXXXX se vyjádřil k poskytnuté půjčce, přičemž uvedl, že obžalovaný si požádal za společnost XXXXX o finanční půjčku. Obžalovaný byl předseda nebo měl plnou moc. Nadace sdružení půjčku poskytla a sdružení dále poskytlo nějakou překlenovací půjčku obžalovanému. Půjčku poté v plné výši splatil nadaci obžalovaný. Vztah byl mezi nadací a sdružením, ale poté peníze vracel obžalovaný. Svědek si matně vybavuje, že půjčce předcházela žádost o dar ze strany sdružení XXXXX, což bylo pravděpodobně zamítnuto (v přípravném řízení svědek uváděl, že sdružení nebylo pro nadaci důvěryhodné, proto se za účelem prověření domluvili na půjčce). Svědek nezná podrobnosti ohledně žádosti o půjčku, o jejím účelu apod. Obžalovaný vracel peníze po částkách, které se pohybovaly od 150.000 do 250.000 Kč, možná i 350.000 Kč, důvod vracení ve splátkách není svědkovi znám. Na dotaz odpověděl, že asi existuje nějaká smlouva mezi nadací a

obžalovaným, zda se jednalo o převzetí závazku za XXXXX obžalovaným, netuší. Účetní doklady při vracení peněz obžalovaným byly psány na obžalovaného jako fyzickou osobu.

Svědék M. P., dříve Č., v přípravném řízení i ve své první výpovědi u hlavního líčení uváděl, že obžalovaného nezná, nikdy s ním nespoluupracoval a ani ho nikdy neviděl. Rovněž mu není známo sdružení XXXXX, a jména P. a K.. Neříká mu nic ani společnosti XXXXX V XXXXX u obžalovaného doma nikdy nebyl, ani od něj nic nepřevzal. Od 26. 8. 2009 do 23. 2. 2012 pobýval v Thajsku. ČR vůbec během této doby nenavštívil, a to i z důvodu, že byl mezinárodně hledaný. Přesouval se pouze do Malajsie a Vietnamu kvůli vizům. Během pobytu v Thajsku byl v kontaktu se svou matkou V.J., která mu posílala pravidelně peníze. Peníze na cestu do Thajska pocházely z trestní věci. Jednalo se o dva případy převedení společností na jeho osobu. Za jeden prepis firmy ve Zlíně obdržel v roce 2009 částku 100.000 Kč, za druhý prepis ve Vsetíně částku 20.000 Kč. Dne 26. 8. 2009 odletěl do Bangkoku, přičemž od této doby v ČR nebyl. Dočasně se sice vrátil, ale byl na Slovensku v Trenčíně u otce. Následně přiznal, že možná byl v tomto období jednou ve Zlíně, kdy přijel ze Slovenska do Zlína kvůli prepisu firem. Prepisy firem ve Zlíně a ve Vsetíně mu zprostředkoval jeho známý jménem P., který pocházel z Trenčína, tento mu i předal peníze za převod firem. Připustil, že při prepisech firem zprostředkovaných jeho známým z Trenčína, k nimž mělo dojít ve Zlíně u notáře, mohlo dojít k podpisu i nějakých dokumentů, které mu mohl dál obžalovaný, avšak podotkl, že ani neví, co to bylo, dokumenty nečetl a ani mu obžalovaný nejspíš neutkvěl v paměti.

Ke sdělení, že obžalovaný soudu předložil notářské zápisy, dle nichž měl dne 8. 6. 2009 nabýt svědek jako fyzická osoba a firma XXXXX, jejímž měl být svědek jednatelem, firmu XXXXX, a to za přítomnosti notáře a manželky obžalovaného, uvedl, že v té době chodil k notářům často, a k obžalovanému, který měl být u notáře rovněž přítomen, se vyjádřil, že stále platí, že jej nezná. Po předložení originálů pokladních dokladů ze dne 12. 6. a 10. 7. 2009 uvedl, že podpisy na nich jsou jeho. Podpis se objevil na příjmovém dokladu pravděpodobně v době, kdy prepisoval nějakou firmu ve Vsetíně, obžalovaného však nezná a žádné peníze od něj nepřebíral. K originálu mandátní smlouvy ze dne 20. 11. 2009 uvedl, že neví, zda je podpis jeho.

První výslech svědka se uskutečnil v nepřítomnosti obžalovaného; když byl následně vyslýchán v jeho přítomnosti, setrval na své výpovědi, toliko se vyjádřil v tom smyslu, že možná obžalovaného někdy viděl, ale rozhodně s ním nejednal, neobchodoval s ním, nebyl u něj doma, nedělal s ním žádnou neziskovku a obžalovaný mu nikdy nedal nějaké dva miliony. Svědek také opětovně potvrdil, že na sebe nechával prepisovat firmy, protože potřeboval odjet do zahraničí a potřeboval peníze. V této souvislosti pak podepsal různé dokumenty, které nečetl.

Svědék P. B. uvedl, že sdružení XXXXX, zastoupené obžalovaným, požádalo společnost XXXXX, o příspěvek. Bylo mu vyhověno, přičemž na základě žádostí a smluv o poskytnutí části výtěžku uzavřených dne 23. 11. 2009 a dne 29. 10. 2010 obdrželo sdružení od společnosti XXXXX v prvním případě 2 mil. Kč a v druhém případě 6 mil. Kč (dle výpisu z účtu předloženého svědkem v přípravném řízení, u hlavního líčení uváděl svědek částku 4 mil. Kč), a to někdy v letech 2008 – 2009. Peníze měly být použity na veřejně prospěšné

účely. Dále uvedl, že ve společnosti se změnil statutár, což obžalovaný svědkovi osobně vysvětlil tím, že je v insolvenční. Svědek jednal se sdružením asi dvakrát nebo třikrát, u všech jednání byl přítomen obžalovaný, u posledního nejspíš s novým statutárem, přičemž svědek jednal s obžalovaným na základě plné moci. Při jednání se sdružením XXXXX jednal svědek vždy pouze s obžalovaným, který byl pro něj garantem. Dále uvedl, že občanské sdružení XXXXX vyúčtovalo v celém rozsahu společnosti XXXXX zaslanou částku 8 mil. Kč. Svědek podotkl, že mu obžalovaný asi dva měsíce před konáním hlavního líčení volal a chtěl se s ním soukromě setkat, což vysvětlil tím, že na něj tlačí nějakí lidé. Svědek si to spojil s únosem své osoby, ke kterému došlo asi 1,5 roku zpátky, kdy jej unesli tři Slováci a donutili jej podepsat papíry zhruba za 500 mil. Kč, a proto zavolał policii, které oznámil, že jede za obžalovaným. Obžalovaný svědkovi sdělil, že ti lidé, kteří dříve unesli svědka, chtějí po obžalovaném, aby u soudu řekl, že peníze nosil zpátky svědkovi, za což mu nabízejí 8 mil. Kč.

Svědék M. Ž. se vyjádřil v tom smyslu, že s panem P. bylo domluveno, že se bude rekonstruovat letiště Bílá Hlína ve Slušovicích, přičemž svědek uzavřel smlouvu o dílo se společností XXXXX, zastoupené panem P., týkající se opravy letiště, a stejného dne i trojdohodu se společností XXXXX a společností, která měla poslat na opravu peníze. Jednalo se o neziskovku XXXXX. Jak uvedl, ve stavebnictví se pohybuje od roku 1995, ale takový systém nikdy předtím nezažil. U podpisu trojdohody byl svědek, pan P. a obžalovaný s panem P.. Dle vyjádření svědka vystupoval za sdružení XXXXX pan P., obžalovaný se prezentoval jako zaměstnanec. Peníze v dohodnuté době nedorazily, proto kontaktoval svědek jak P., tak obžalovaného. P. nezvedal telefon, obžalovaný svědkovi sdělil, ať začne pracovat, že peníze dorazí. Vzhledem k tomu, že peníze ani přes urgence nedorazily, svědek v souladu se smlouvou od této odstoupil. Svědek na závěr podotkl, že P. chtěl, aby svědek vystavil zálohovou fakturu na 5 mil. Kč, což dle svědka není běžná praxe, běžný postup byl, že se peníze posílaly průběžně, neboť bylo nutno je zdanit; nicméně faktura byla následně stornována.

Svědék T.P. uvedl, že obžalovaný za ním přišel kvůli nějaké neziskové společnosti, kdy se mělo jednat o postižené děti. On i K. byli na matrice ve Vsetíně ověřit podpis, ale dál o celé záležitosti svědek nic neví. Dále uvedl, že když u notáře zakládali neziskovku, dostal 1.000 Kč. Shodně jako v přípravném řízení uváděl, že žádnou činnost ve společnosti nevyvíjel, pouze obžalovanému podepsal stoh papírů, nenapadlo ho, že by mohlo jít o podvod, sám za společnost nikdy nejednal. Vždy byl ve styku v této záležitosti pouze s obžalovaným, nikde nejednal s účetní. Ve Slušovicích byl pouze vykládat kamion s tabákem, žádnou smlouvu tam nepodepsal, v Uherském Brodě nebyl s obžalovaným nikdy. K dokumentům, které měl podepsat (trojdohoda ve Slušovicích, smlouva o poskytnutí části výtěžku v Uherském Brodě, plná moc udělená obžalovanému, pokladní doklady...) uvedl, že nebyl přítomen jejich vzniku, příp. o tomto neví, nezná jejich obsah, ale po předložení dokumentů v rámci přípravného řízení uznal podpisy za vlastní, případně připustil, že by mohly být jeho. Listiny podepisoval mnohokrát, některé i cizími jmény, např. Č., V. či V. Nepamatuje si, zda jméno Č. podepisoval vícekrát. Následně odpovídal na dotazy stran, kdy uvedl, že to neřešil, byl na drogách a některé věci mu unikaly, avšak podepisování papírů si vybavuje, protože seděl v autě u obžalovaného a jednalo se o desítky podpisů. Nikdy nevybíral žádné peníze, nevěděl, jaké peníze do společnosti dochází. Dále sdělil, že neví, proč do společnosti vstoupil, když o tom nic neví, vůbec o tom nepřemýšlel, nedostal za to peníze, prostě mu (obžalovanému) podepsal, co chtěl. Nikdy nečetl žádnou listinu, kterou podepisoval, bylo mu to jedno, nevyšiml si ani nadpisu, podepisoval i

prázdné formuláře. Jeho podpis ověřil notář pravděpodobně třikrát, dvakrát ve Vsetíně a jednou ve Zlíně. Že by mohl být problém, si uvědomil, až když jej obžalovaný přestal kontaktovat.

Svěděk J. P., ředitel XXXXX v Praze, ve své výpovědi v přípravném řízení, která byla u hlavního líčení čtena, uvedl, že nezná sdružení XXXXX, že tedy s tímto ani neuzavřel žádnou darovací smlouvu a tudíž ani nedostali od tohoto sdružení žádný dar. Svědek proto ani nevyhotovil potvrzení o přijetí částky 2 mil. Kč, k čemuž uvedl, že jeho podpisy na této listině i na všech dalších listinách jsou smyšlené, stejně jako použité razítko a hlavičkový papír.

Svěděk J. P. uvedl, že obžalovaného zná z letiště ze Slušovic. Svědek jako jednatel společnosti XXXXX, chtěl opravit a rozšířit letiště a obžalovaný se nabídl, že sežene nějakého člověka, který má možnost sehnat peníze, nějakou neziskovou společnost. Obžalovaného znal, protože na letiště chodil a projevoval zájem o létání. Pan Ž., který měl stejný zájem, přislíbil svědkovi pomoc se stavebními pracemi, finance ve výši 5 mil. Kč byly přislíbeny od neziskové společnosti. Smlouva se podepisovala ve Slušovicích, podepisoval ji pan P. (dle slov svědka „pán, co tu teď byl, ale tehdy byl takový černý, vypadal jinak“ – jednalo se o P.) za společnost, která měla poskytnout peníze, dále svědek a pan Ž., s nímž se P. domlouval, jakým způsobem budou peníze převedeny. Peníze měly přijít od nějaké herny nebo něčeho podobného. Obžalovaný byl přítomen podpisu smlouvy, jak uvedl svědek, domlouval to, byl organizátorem, ale během jednání to vypadalo, jako by byl zaměstnancem. To usoudil z jeho vystupování, když při podpisu to už jakoby nechával na P.; P. se svědkovi jevil jako ten, kdo to vede. Poté se svědek potkával s P. i obžalovaným, ale když se blížila doba započetí stavby a peníze nebyly na účtu, kontaktoval obžalovaného, neboť ho znal, byl s ním v kontaktu pořád a byl to on, kdo svědkovi řekl, že mu pomůže. P. poté viděl jen jednou snad s nějakými cizinci, byli to nějakí cizí lidé, s nimiž přijel na letiště, obžalovaný mezi nimi nebyl. Obžalovaný svědka také ubezpečoval, že se nejedná o žádný průšvih, že peníze za chvíli přijdou. Svědek smlouvu nakonec ukončil, jelikož neměl jistotu, že peníze dorazí. Ve smlouvě se stanovilo, že peníze přijdou asi do měsíce, a pokud se nezačne do tří měsíců, tak se odstoupí od smlouvy, k čemuž i došlo. Svědek ještě také potvrdil, že obžalovaný měl na letišti pronajatý hangár.

Svěděk M. K. uvedl, že obžalovaného poznal přes P., se kterým společně bydlel. Sdružení XXXXX mu nic neříká, neví o tom, že by tam byl činný. Obžalovaný po něm jako po členovi sdružení nic nechtěl, aby něco podepisoval nebo někam chodil. Neví, zda toto chtěl po P., ani zda byl P. nějak činný v této společnosti. S obžalovaným byl pouze u notáře ve Vsetíně kvůli založení neziskové organizace, i s P.. Ve Slušovicích byl pouze za účelem vykládání tabáku, a neví, zda toho dne bylo nějaké jednání či podpis smlouvy. V době, kdy se stýkal obžalovaný s P., nebyl svědek v kontaktu s Rusy. U P. neviděl větší množství peněz. Kromě podpisu u notáře nikdy nic v přítomnosti obžalovaného nepodepsal. Na dotaz odpověděl, že neví, co u notáře podepisoval, nečetl nic. Svě podpisu na listinách nijak nezpochybňoval, až na jedinou výjimku, kterou byl podpis pod zápisem z členské schůze, kde být nemohl, protože byl ve výkonu trestu.

Svěděk R. G. uvedl, že obžalovaného poznal v roce 2010, obžalovaný měl neziskovku XXXXX, svědek měl neziskovku XXXXX, přičemž se bavili o spolupráci, která měla spočívat

v tom, že XXXXX je garantem různých kulturních projektů, jejím úkolem je získávat finance a obžalovaný nabídl možnost zprostředkování finančních prostředků na tuto činnost. Díky oboustranné spokojenosti po zprostředkování nižších částek požádali o částku vyšší a získali 9 mil. Kč, kterou však posléze vrátili, neboť nebyli schopni to personálně ani organizačně zvládnout. Peníze měly pocházet od XXXXX. Svědek jednal s obžalovaným i s P., avšak častěji jednal s obžalovaným, protože ho častěji potkával. Neví, zda P. zasahoval do jednání společnosti, ani jestli měl přehled nebo věděl, o co jde. Vše se řešilo i s obžalovaným, s P. samostatně nic. Peníze přebíral průběžně, postupně po 300.000 Kč, a to od obžalovaného i P., P. nebyl přítomen pokaždé, předání probíhala na různých místech. Nakonec došlo k vrácení částky 9 mil. Kč, a to jednorázově na konci roku 2010 u obžalovaného doma v Halenkově za přítomnosti P., který podepsal příjmový doklad. Pokud by měl jednat pouze s panem P., pravděpodobně by s ním obchodovat nešel; na P. neměl ani telefon. K osobě P. svědek uvedl, že měl delší vlasy a knír a vypadal zanedbaně. Částka byla vrácena proto, že když se společnost XXXXX dotazovala, jak bylo s penězi naloženo, měli proinvestovánu pouze malou část a po několika rozhovorech s obžalovaným dospěli k závěru, že bude nejvhodnější peníze vrátit. Svědek ještě dodal, že mu nebylo známo, proč mu společnost XXXXX neposlala peníze jednorázově na účet, a ani po tom nepátral; byl rád, že peníze dostal. Předtím dva roky psal na různá místa a nedostal nic.

K výpovědi svědka *obžalovaný* poznamenal, že on sám po vrácení peněz vložil 9 mil. Kč na účet XXXXX, přičemž vznesl otázku, proč by neměl zpronevěřit i tyto peníze, když už měl zpronevěřit to, z čeho je obžalován. K vyplacení peněz po částech pak uvedl, že je to otázka na P., který se dle jeho názoru takto dohodl s Rusy, kdy si peníze takto točili a půjčovali dál. Peníze od XXXXX přišly jednorázově. Jednorázově byly i vráceny, protože na to „tlačil“ XXXXX.

Svědčyně M. F. uvedla, že obžalovaného zná pracovní, kdy mu začala od podzimu 2009 vést účetnictví pro XXXXX, přičemž je seznámil svědek D. (fotograf), kterému také dělala účetnictví a který ji požádal, jestli by nemohla vzít ještě jednu neziskovku. V roce 2010 se změnili předsedové, novým se stal pan P., protože měl obžalovaný údajně nějaké problémy. Obžalovaný byl poté zaměstnancem, což se projevilo na fungování společnosti. Svědkyně uváděla, že poté nejednala pouze s panem P., komunikovala i s obžalovaným, protože se s ním jednalo lépe, když pan P. se k některým věcem ani neuměl vyjádřit, některé mu byly „fuk“ a občas jezdil s rusky hovořícími lidmi, což se svědkyni nezamlouvalo. Jednala s ním asi 3 – 4x, max. tak 10x. P. k ní chodil podepisovat různé papíry, z čehož usoudila, že společnost řídí; nad jednotlivými dokumenty spolu ale nediskutovali. Svědkyně si nevzpomněla, že by na účet přišlo 9 mil. Kč, ale určitě tam byly větší částky. Částky fyzicky neviděla, neměla pokladnu, dělala to jen papírově. Spolupráci ukončila na konci roku 2010 kvůli horší komunikaci a taky neměla zapláceno. Ukončení oznámila panu P., vzal to v pohodě. Účetnictví si nepřevzal, ani se na něj nedotazoval, ani už později nereagoval. Poté přišel obžalovaný kvůli manželce, při té příležitosti mu předala doklady sdružení XXXXX proti podpisu, aby je nemusela skladovat. Nebyl sice předsedou, ale má předávací protokol. Uvedla, že v účetnictví neshledala, že by bylo něco v nepořádku, byly hrazené odvody na dani, sociální i zdravotní, v přípravném řízení sdělila, že si již přesně nevzpomíná, ale některé doklady, které jí P. předal k zaúčtování, se jí „nezdály“. Nedoplatek za vedení účetnictví jí doplatil obžalovaný ze svého.

Svěděk F. D. uvedl, že obžalovaného znal povrchně, později začali spolupracovat, dělal pro něj nějakou fotodokumentaci v letech 2009 – 2011. Během této doby byl u něj v Halenkově asi dvakrát. Při druhé návštěvě někdy koncem roku 2011 tam potkal M. Č., kterého neznal a kterého obžalovaný představil jako nového majitele firmy XXXXX. Obžalovaný dával Č. nějaké doklady a balíčky bankovek, které přepočítávali. Nevybavuje si tu situaci přesně. Svědek při hlavním líčení uvedl, že Č. poznává jako muže, který byl při jeho návštěvě obžalovaného v Halenkově rovněž přítomen, tehdy byl pouze o něco silnější.

V souvislosti s výpovědí svědka D. byl svědek P. – Č. soudem vyslechnut opětovně a zopakoval, že nikdy nebyl u obžalovaného doma v Halenkově, a proto tam ani nikdy nemohl potkat žádnou osobu; svědka D. nikdy neviděl a rovněž nezná jeho jméno. Za lež označil tvrzení svědka, že od obžalovaného přebíral nějaké peníze. V rámci tohoto výslechu ještě byly svědku P. předloženy originály pokladních dokladů ze dne 12. 6. a 10. 7. 2009, k nimž uvedl, že podpisy na nich jsou jeho, k podpisu na mandátní smlouvě ze dne 20. 11. 2009 pak uvedl, že neví, jestli je tento podpis jeho, ale v každém případě uvedeného dne v Praze nebyl. Rovněž mu nic neříká jméno advokáta dr. F.

Svěděk R. G. uvedl, že si s obžalovaným svého času pomáhali, přičemž obžalovaný mu půjčoval peníze. Jednou mu svědek volal, ale on řekl, že už nemá k penězům přístup, že firmu prodal, ale že to zkusí zařídit, ať za ním svědek přijede. Svědek přijel, obžalovaný mu představil nového šéfa, ale protože nový šéf chtěl nějakou zástavu, tak se půjčka neuskutečnila. Nemůže posoudit, jaký byl vztah mezi ním (novým šéfem) a obžalovaným, ale tento člověk byl arogantní a před vjezdem stálo nějaké auto, kde byli asi tři lidé, kteří nemluvili česky. Po představení fotografie P. svědek uvádí, že by to mohl být ten člověk na 50 až 70 %, i když tehdy vypadal jinak, byl silnější, měl kulatější obličej, zastřižený knírek, delší vlasy.

Svědčyně V. J. potvrdila, že její syn M. (P.) pobýval v Thajsku v období od srpna 2009 do února 2012. Byla s ním ve styku přes Skype několikrát týdně, syn skypoval z místa, kde bydlel, z exteriéru i interiéru. Je vyloučeno, aby syn opustil v tomto období Thajsko, neboť neměl ani na letenku. Svědkyně ho finančně podporovala, posílala mu pravidelně peníze na účet. Vylučuje, že by mohl syn přiletět do ČR, aniž by svědkyně o tom nevěděla. Syn se jí se vším svěřoval, Thajsko opouštěl pouze kvůli vízu, přičemž cestoval za tímto účelem do Malajsie.

Svědčyně E. H. uvedla, že nezná totožnost člověka, kterému předala dokumentaci společnosti O. P. F. K., s. r. o. K osobě obžalovaného uvedla, že jej nezná, neví, že by hrál nějakou roli v prodeji společnosti pana M. M.. Uvedla, že měla firmu zabývající se prodejem pneumatik, M. takovou firmu hledal, jednala se skupinou mužů. Jméno T.P. jí nic neříká, po představení fotografie si nevzpomíná, že by toho muže někdy viděla, ale nemůže vyloučit, že se jedná o osobu, která tehdy dokumentaci přebírala. Není jí známo, proč to přebíral ten člověk a ne M. osobně.

Svědék R. P. uvedl, že společnost XXXXX uzavřela smlouvu o poskytnutí části výtěžku ze své činnosti společnosti XXXXX, jednalo se o částku 4 mil. Kč, přičemž poskytli pouze 1 mil. Kč. Zbytek neposkytli, neboť se dozvěděli z tisku o problémech společnosti. Společnost XXXXX jim následně milion vrátila ve čtyřech nebo pěti splátkách. Uvedl, že za sdružení XXXXX jednal nejspíš s P. (po předložení fotografie soudem), s obžalovaným určitě ne, tento za sdružení nevystupoval, svědek jej zná 25 let.

Svědčce P. K. se nejprve vyjádřila k osobě svědka Č., k němuž uvedla, že jej zná přes svého manžela, který se s ním seznámil v květnu 2009 při prodeji společnosti XXXXX, která začínala být ztrátová. Pana Č. poznala jako osobu znalou problematiky činnosti neziskových organizací a také reklam v automobilovém průmyslu, což bylo předmětem činnosti společnosti XXXXX. Setkala se s ním při valné hromadě u notáře Haratického ve Vsetíně, kde na ni působil suverénním dojmem, věděl, o čem je řeč. Pana Č. vídávala opakovaně i u nich doma v Halenkově, resp. v kanceláři, která se nachází v přístavbě domu, kam jej vozil jeho otec, a to červenou Škodovkou. Řešili zde činnost neziskové organizace. Č. také jezdil s manželem na různá jednání mimo Halenkov, např. do Prahy. Schůzky probíhaly v zimě 2009/2010, svědkyně Č. viděla celkem asi desetkrát, manžel s ním řešil i dovolenou v Thajsku. K popisu jeho osoby uvedla, že měřil 175 až 180 cm, chodíval moderně oblečený, byl opálený a potetovaný.

K činnosti manžela ve společnosti XXXXX se vyjádřila v tom smyslu, že Č. měl manželovi pomáhat objasnit činnost této firmy jako neziskovky. Následně chtěl manžel společnost prodat, přičemž se mu nabídl jeho známý P., kterého popsala jako osobu vyšší postavy s delšími prošedivělými vlasy, že by společnost odkoupil, svědkyně se však domnívá, že ji chtěl pro nějakou osobu cizí národnosti. Po prodeji společnosti panu P. měl manžel k zastupování této společnosti plnou moc, což však svědkyně nemůže tvrdit s jistotou. Ví však, že pokud se jednalo o pokračování předchozích jednání, kde byl manžel činný, jezdil na ně společně s P.. K okamžiku, kdy manžel přestal být jakkoliv činný ve firmě XXXXX, se nedokázala vyjádřit. Dále je svědkyni známo, že pan P. nejednal čestně, což se dozvěděla od paní F.. Potvrdila, že dopláceli paní F. nějaké peníze, což se dozvěděla přímo od ní, a to v souvislosti s její stížností na osobu P.. Svědkyně neví, o jakou částku se jednalo, o rodinný rozpočet se nestarala.

Svědék M. C. uvedl, že firmu XXXXX, později XXXXX zná, spolupracoval s ní od roku 2004 a v roce 2009 od ní nakupoval vybavení lyžařského svahu, přičemž za firmu XXXXX podepisoval smlouvy P.. Osobu jménem M. Č. nezná, nikdy jej neviděl, rovněž tak nezná J.P. ze Žiliny. K úřednímu záznamu ze dne 9. 5. 2014, dle něhož měl předložit smlouvu, v níž Č. figuroval, uvedl, že nic takového nepředložil. K tomuto doplnil, že v souvislosti s řešením insolvence XXXXX předkládal řadu dokladů a dokumentů, avšak není si vědom, že by předložil i tuto smlouvu. Poprvé ji viděl až na stránkách justice.cz.

P. F. uvedl, že sepisoval svého času mandátní smlouvu, o níž je ve spise zmínka a v této souvislosti uvedl, že může vycházet pouze z toho, co se dočetl ve svém advokátním spise. Zjistil, že přítomni byli pánové K. a Č.. Pana K. v té době znal asi rok. Poznal jej v roce 2008, kdy se obžalovaný na svědka obrátil s tím, že má zájem o založení občanského sdružení; doplnil, že jeho advokátní kancelář nabízela pomoc neziskovým organizacím. Totožnost osoby

pana Č. nezkoumal, nebylo to třeba; on se tak představil a občanský průkaz po něm nepožadoval. Nevzpomíná si, zda tehdy pan K. potvrzoval jeho totožnost. Předmětná smlouva se sepisovala na žádost pana K. a na základě jím sdělených údajů. Ohledně vzhledu pana Č. si svědek vzpomíná, že byl podobný panu K., byl o něco starší než svědek, měl tmavé vlasy. Sepis smlouvy hrazen nebyl, tehdy pracovali pro neziskové organizace a byla to spíše prestižní záležitost.

Spolupracovali asi do r. 2011, kdy pánové K., P. a K. ukončili členství ve sdružení ze svědkovi neznámých důvodů. Pány P. a K. viděl asi 1x nebo 2x. S P. nejspíš nějakým způsobem spolupracoval, poněvadž se stal předsedou sdružení, avšak na detaily si nevzpomíná. Doplnil, že kontakt probíhal cestou e-mailu, v kanceláři se již neřešilo nic, pouze se tam podepsaly příslušné dokumenty.

Soud dále v hlavním líčení provedl dokazování řadou **důkazů listinných**.

Jako důkazy vztahující se k občanskému sdružení XXXXX provedl návrh na registraci občanského sdružení podaný přípravným výborem ve složení J.K., T.P. a M. K., jehož přílohou jsou stanovy, z nichž mj. vyplývá, že posláním občanského sdružení XXXXX, které je neziskovou organizací, je pomoc opuštěným dětem a nejstarší generaci, přičemž hlavní formou dosahování cílů sdružení je poskytování obecně prospěšných činností poskytovatelům zdravotních a sociálních služeb, jakož i přímá pomoc opuštěným dětem a nejstarší generaci. Příjmy sdružení tvoří mj. členské příspěvky, dary, dotace a granty fyzických a právnických osob. Sdružení může uzavřít smlouvu o spolupráci s právnickou osobou pro finanční zajištění svých aktivit a eventuální zisk může být použit pouze pro realizaci cílů sdružení.

Dále se jednalo o žádosti XXXXX, podepsané obžalovaným ze dne 16. 11. 2009 a 4. 12. 2009, adresované společnosti XXXXX, jakožto provozovateli sázkové hry dle zákona o loteriích a jiných podobných hrách, o poskytnutí finančních prostředků, a v návaznosti na tyto žádosti dále smlouvy o poskytnutí části výtěžku uzavřené mezi uvedenými subjekty, na základě nichž společnost XXXXX CZ poskytla část výtěžku organizaci XXXXX na veřejně prospěšné účely spojené s činností příjemce výtěžku; smlouvou podepsanou za sdružení obžalovaným ze dne 23. 11. 2009 byla poskytnuta částka 2.000.000 Kč a smlouvou podepsanou svědkem P. ze dne 29. 10. 2010 částka 6.000.000 Kč.

Zpráva společnosti XXXXX, potvrzuje, že v letech 2009 a 2010 byly poskytnuty sdružení XXXXX, finanční prostředky jako část výtěžku z loterijní činnosti na veřejně prospěšné účely. Žádost o uvedené příspěvky předložil J.K., který rovněž za sdružení podepsal darovací smlouvy, a to v roce 2009 jako předseda sdružení a v roce 2010 na základě plné moci udělené předsedou T.P.. Zápis z členské schůze, na níž byl zvolen dne 14. 1. 2010 předsedou sdružení T.P., stejně jako předmětná plná moc ze stejného dne jsou rovněž součástí spisu, právě tak jako i žádost společnosti XXXXX, o poskytnutí informací týkajících se personálních změn v organizaci XXXXX a sdělení těchto informací (ohledně změny v předsednictví organizace a zaměstnaneckého poměru obžalovaného). K tomuto byla do spisu doložena pracovní smlouva ze dne 14. 6. 2010, včetně jejího dodatku ze dne 15. 6. 2010, na základě níž byl s obžalovaným sjednán pracovní poměr u organizace a jako náplň práce bylo stanoveno získávání finančních darů na chod občanského sdružení a vedení účetnictví.

Magistrát města Zlína potvrdil, že dne 15. 4. 2011 byl ověřen podpis T. P. na listině označené jako plná moc.

Výpisy z účtu XXXXX, ukazují, že z účtu uvedené společnosti byly ve dnech 2. 12. 2009, 18. 11. 2010, 1. 12. 2010 a 8. 12. 2010 zaslány platby vždy ve výši 2.000.000 Kč ve prospěch účtu XXXXX.

Další listinné důkazy se vztahují k poskytnutým výtěžkům; jedná se o potvrzení občanského sdružení XXXXX o jejich přijetí od společnosti XXXXX, a sdělení o použití těchto výtěžků, přičemž v roce 2009 měla být částka 2.000.000 Kč použita na činnost XXXXX a škol, což sdružení XXXXX dokládalo darovací smlouvou ze dne 27. 11. 2009 a potvrzením XXXXX a školy ze dne 11. 12. 2009 o naplnění předmětné darovací smlouvy, a v roce 2010 částka 6.000.000 Kč měla být v souladu se smlouvou o poskytnutí části výtěžku užita jako příspěvek pro neziskovou organizaci XXXXX (1.000.000 Kč) a dále jako příspěvek pro provozovatele letištních ploch, tj. pro společnost XXXXX (5.000.000 Kč). Příslušné dokumenty za sdružení podepsal obžalovaný s výjimkou informace o využití daru pro XXXXX.

XXXXX, k tomuto doložilo darovací smlouvy mezi XXXXX, a XXXXX, ze dne 9. 2. 2010 a 9. 11. 2010, výdajový pokladní doklad na částku 5.000 Kč ze dne 19. 11. 2010 podepsaný obžalovaným a výpis z účtu, dle něhož byla na účet XXXXX, ve dnech 18. 11. 2010 a 1. 12. 2010 zaslána částka vždy 500.000 Kč. K tomuto má soud rovněž k dispozici listiny týkající se registrace občanského sdružení XXXXX, a to návrh na registraci předložený přípravným výborem a podepsaný zmocněncem R. G., stanovy a oznámení Ministerstva vnitra o provedení registrace.

Občanské sdružení XXXXX dále doložilo smlouvu ze dne 21. 2. 2011 o použití části výtěžku na rekonstrukci letiště XXXXX Bílá Hlína, která umožní zejména letecký tranzit humanitární pomoci a provozování letecké záchranné služby; v ní se smluvní strany dohodly, že příspěvek bude vyplacen nejpozději do 28. 2. 2011, a po jeho obdržení zhotovitel XXXXX, započne se stavebními pracemi, a to v souladu se smlouvou o dílo, kterou uzavřel s XXXXX, dne 18. 2. 2011 a která je rovněž součástí spisu. Dokumenty byly podepsány svědkem P.. Ve spise je doložena i zálohová faktura ze dne 22. 2. 2011 na částku 5.000.000 Kč. Dokladem XXXXX, byl dále výpis z jeho bankovního účtu, dle něhož byla na účet společnosti XXXXX, dne 22. 2. 2011 zaslána částka 4.000.000 Kč a dne 28. 2. 2011 částka 1.000.000 Kč; tyto transakce však zpráva Komerční banky zpochybnila. (a dalšími důkazy bylo prokázáno, že peníze doručeny nebyly).

Nicméně z vyjádření společnosti XXXXX, vyplývá, že jednáním sdružení XXXXX ani obžalovaného K. nebyla společnost způsobena žádná škoda; použití poskytnuté částky bylo občanským sdružením v plné výši vyúčtováno.

Společnost XXXXX, předložila smlouvy o poskytnutí části výtěžku, kterou se zavázala poskytnout XXXXX částku v celkové výši 9.000.000 Kč a XXXXX se zavázalo mj. zaslat společnosti XXXXX, kopie dokladů o použití veškerých finančních prostředků, a to do 30. 9.

2010. Neboť se tak ani po poskytnutí dodatečné lhůty nestalo, společnost XXXXX od smluv odstoupila a XXXXX částku vrátila zpět.

Ze zprávy XXXXX a škol vyplývá, že tato organizace neuzavřela v roce 2009 žádnou smlouvu; jedná se o zjevný podvrh. Stejně tak žádné peníze od tohoto sdružení neobdržela. Rovněž tak Nemocnice Vsetín či Fakultní nemocnice v Motole a v Ostravě podaly shodná vyjádření, že s organizací XXXXX nespolupracovaly ani od ní neobdržely žádné finanční prostředky. Zpráva nadačního fondu Kapka naděje uvádí, že s občanským sdružením XXXXX nebyla nikdy navázána spolupráce, nebyla podepsána žádná smlouva o spolupráci a rovněž tak nadační fond neobdržel finanční hotovost.

Další listinou je oznámení změny předsedy XXXXX, k níž došlo volbou na členské schůzi dne 3. 3. 2011 a jímž se tímto dnem stal pan M. M. namísto dosavadního předsedy pana T. P..

Ministerstvo financí se vyjadřovalo k otázce poskytnutých odvodů finančních prostředků na veřejně prospěšné účely ve prospěch občanského sdružení XXXXX, přičemž potvrdilo, že odvody poskytly pouze společnosti XXXXX, a XXXXX K tomuto doložilo přehled užití poskytnutých prostředků na veřejně prospěšné účely v letech 2009 až 2011 vycházející z dokladů předložených oběma společnostmi. Ředitel odboru Státního dozoru nad sázkovými hrami a loteriemi doplnil, že do 31. 12. 2011 měli provozovatelé povinnost předložit orgánu, který loterii či jinou podobnou hru povolil, využití finančních prostředků poskytnutých na veřejně prospěšný účel, a to i za své příjemce. Provozovatel splnil svou povinnost uzavřením smluvního vztahu s příjemcem, v rámci něhož poskytl odvod na veřejně prospěšný účel deklarovaný v rámci smluvního vztahu. Dále uvedl, že Česká republika zastoupená Ministerstvem financí nebyla poskytovatelem ani příjemcem finančních prostředků, proto není v této věci osobou poškozenou.

Zprávy Komerční banky předkládají výpisy z účtu XXXXX, založeným dne 11. 11. 2009 obžalovaným K., který k němu měl i dispoziční právo. Plnou moc k účtu měl od 29. 3. 2010 T.P.. Hotovostní výběry prováděl pouze obžalovaný, který v období od 2. 12. 2009 do 1. 3. 2011 (převážně za předsednictví T. P.) vybral celkem 22.491.000 Kč. Zprávy Komerční banky dále potvrzují přijetí všech plateb od společnosti XXXXX, a zaslání dvou plateb ve výši 500.000 Kč na účet XXXXX

Z opisu evidence rejstříku trestů k osobě M. K. vyplývá, že jmenovaný byl v minulosti opakovaně odsouzen za spáchání různorodé trestné činnosti, a to již jako mladistvý. Poslední odsouzení se vztahuje ke spáchání trestného činu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Odsuzující rozsudek nabyl právní moci dne 28. 7. 2012 a vztahovala se na něj amnestie vyhlášená dne 1. 1. 2013.

Z opisu z evidence rejstříku trestů svědka M. P., dříve Č., bylo možno zjistit, že jmenovaný byl zdejšími soudy odsouzen dvakrát, a to v roce 2012 Okresním soudem ve Znojmě pod sp. zn. 17T 244/2010 pro trestný čin úvěrového podvodu dle § 250b odst. 1, 4 písm. b) trestního zákona (č. 140/61 Sb.) a v témže roce ještě Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 52T 9/2010 pro trestné činy podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku a jiné, za což

mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 8 let, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn v dubnu letošního roku.

Další listinné důkazy se vztahují k osobě k osobě M. P., dříve Č.. Jedná se o výpisy a listiny z obchodního rejstříku týkající se společnosti XXXXX a XXXXX, z nichž vyplývá, že s účinností ode dne 8. 6. 2009 se stali vlastníky uvedených společností jmenovaný Č. a jeho společnost XXXXX; jmenovaný se stal jednatelem obou společností. A dále prostřednictvím společností XXXXX a XXXXX získal jmenovaný obchodní podíl ve výši 100 % ve společnosti XXXXX

Jmenovaný pak na základě plných mocí ze dne 8. 6. 2009 a 30. 7. 2009 zmocnil obžalovaného K. k dispozici s firemním účtem společnosti XXXXX, a to do 30. 9. 2009.

Dále spis obsahuje mandátní smlouvu ze dne 20. 11. 2009 mezi mandantem XXXXX, zastoupeným J. K., a mandatářem XXXXX, zastoupenou M. Č., v níž se mandatář zavazuje, že bude pro mandanta vykonávat činnost směřující k uzavření darovací smlouvy mandanta s organizací Jedličkův ústav, jejímž předmětem bude poskytnutí daru ve formě peněžních prostředků. K uvedenému jsou ve spise dále obsaženy výdajové pokladní doklady, na základě nichž přijala společnost XXXXX částku 5.000 Kč jako odměnu mandatáře a dále částku v celkové výši 2.000.000 Kč pro plnění účelu mandátní smlouvy (doklady ze dne 2. 12. 2009 a 7. 12. 2009 podepsal za uvedenou společnost jednatel M. Č.) a dále výdajové pokladní doklady ze dnů 2., 4., 7., 9., 10. a 11. 12. 2009 k předání celkem 2.000.000 Kč jako daru Jedličkovu ústavu a školám, které byly podepsány obžalovaným a ředitelem ústavu).

Zpráva Ministerstva vnútra SR se vyjadřuje k osobě M. Č., který dne 5. 8. 2009 odevzdal pas znějící na jméno M. Č. z důvodu změny údajů a stejného dne si převzal pas na jméno M. P..

Kopie údajů z cestovního pasu M. Č. dokladují, že jmenovaný mohl v letech 2010 a 2011 vstoupit na území členského státu EU (vstupní a výstupní razítka na sebe nenavazují a v pase některé stránky chybí). Vzhledem k tomu, že svědek Č. se zmiňoval o dvou svých pasech, kdy jeden měl být ve spise a druhý ve věznici, soud vyžádal kopie stran toho, který měl být ve věznici, nicméně následně zjistil, že se jednalo o stejné údaje, které již byly ve spise. Podstatné pak je, že z těchto údajů nebylo možno zjistit, zda svědek přijel v období od srpna 2009 do počátku roku 2012 do České republiky.

Velvyslanectví Thajského království v ČR pak potvrdilo, že od července 2005 do února 2016 nevydalo M. P., dříve Č., ani panu K. žádná víza, k čemuž doplnilo, že od 11. 8. 2011 není od držitelů českých pasů požadováno získání vstupního víza pro vstup za turistickými účely, pokud doba nepřesáhne 30 dní při každé návštěvě. Cestovní doklady jsou však při vstupu do Thajska, a to z jakéhokoliv důvodu, opatřeny otiskem razítka.

Z protokolu o rekognici osoby podle fotografií, která proběhla dne 10. 7. 2014, vyplývá, že poznávající osoba F. D. byl vyzván, aby určil, zda se mezi osobami vyobrazenými na předložených šesti fotografiích, mezi nimiž byla i fotografie M. Č., nachází osoba, která byla F. D. představena v Halenkově v kanceláři obžalovaného jako M. Č., nový majitel společnosti

XXXXX. F. D. sdělil, že na fotografii č. 5, na níž nebyl vyobrazen M. Č., by se mohlo jednat, avšak pouze typově, o osobu, která mu byla představena jako M. Č..

Nadace XXXXX předložila smlouvu o půjčce uzavřenou s XXXXX, dle níž tomuto sdružení zapůjčila částku 5.000.000 Kč a sdružení se zavázalo částku vrátit do 30. 6. 2012. Dále předložila příjmové pokladní doklady, z nichž lze vyčíst, že sdružení dlužnou částku včetně úroků splatilo dne 29. 2. 2012.

Další příjmové a výdajové pokladní doklady dokladují transakce mezi obžalovaným a panem P., resp. organizací XXXXX, a to za období od 27. 3. 2010 do 1. 3. 2011 (příjmové jsou podepsány pouze panem P., výdajové podepsali oba dva).

Dalším listinným důkazem je objednávka inzerátu ve znění: „Prodám zavedenou neziskovou organizaci. Rodinné důvody.“, jakož i kopie tiskoviny, v němž byla tato inzerce uveřejněna.

Zpráva Vězeňské služby ČR se vyjadřuje k možnému tetování obžalovaného, přičemž po prohlídce lékařem nebylo zjištěno žádné nové tetování; stávající byla nafocena a přiložena ke zprávě, jedná se o tetování na obou pažích.

Odborná vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma potvrzují, že podpisy na výdajových dokladech výstavce XXXXX ze dne 2. 12. 2009 na částku 640.000 Kč a ze dne 7. 12. 2009 na částku 1.360.000 Kč jsou pravými podpisy osoby M. Č., stejně tak jako podpis na mandátní smlouvě ze dne 20. 11. 2009. Sporné podpisy na příjmových pokladních dokladech ze dne 12. 6. 2009 na částku 880.000 Kč a ze dne 10. 7. 2009 na částku 650.000 Kč jsou rovněž pravými podpisy osoby M. Č.. Nepodařilo se však prokazatelně určit, zda na těchto pokladních dokladech došlo nejdříve k napsání podpisů a pak až k proškrtnutí kolonky určené pro slovní vyjádření částky nebo zda tomu bylo naopak. Další zkoumání proběhlo ve vztahu k podpisům na listině Zápis z členské schůze XXXXX ze dne 3. 3. 2011, přičemž bylo zjištěno, že je pravděpodobnější, že podpisy P., K., M. a V. vyhotovil jeden pisatel než to, že by se jednalo o projev vůle více osob. Toto zkoumání bylo doplněno závěrem, že je pravděpodobnější, že uvedené podpisy vyhotovil T.P., než to, že by se jednalo o podpisy padělané. Dále bylo potvrzeno, že předávací protokol o převzetí pokladny a dokumentů občanského sdružení ze dne 3. 3. 2011 a oznámení o ukončení členství v o. s. XXXXX ze stejného data podepsal T.P..

K osobě obžalovaného má soud k dispozici rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 50T 4/2006, který byl v celé odsuzující části zrušen a nahrazen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, kterým byl obžalovaný J.K. uznán vinným ze založení a řízení skupiny pro nedovolenou výrobu cigaret a dále tím, že se podílel na zajišťování nákupu komponentů potřebných pro výrobu cigaret a na výrobě padělaných tabákových nálepek, čímž spáchal zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, dále trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona dílem dokonaný a dílem ve stadiu pokusu a trestný čin padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících

splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků nepodmíněně a dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech a v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnosti na dobu 5 roků a dále mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 1.000 Kč.

Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce soudu ještě předložil výtisk článku ze zpravodajského serveru aktuálně.cz ze dne 22. 5. 2014 zabývajícího se osobou svědka V., dle něhož je tento lobbistou firem provozujících hrací automaty, přičemž objíždí obce a města, které chtějí vymýtít hrací automaty a přesvědčuje je, že by nulovou tolerancí hazardu způsobily pravý opak, a to rozšíření nelegálních heren. Dále je dle článku jmenovaný bývalým gamblerem, který před několika lety založil Český institut pro výzkum závislostí a tvrdí, že se věnuje prevenci a osvětě. Působil také ve fondu Esentia, který v roce 2011 dostal od dvou hazardních společností 1,7 mil. Kč. Nosnou informací pak bylo sdělení o odsouzení svědka pro trestný čin podvodu, který měl spočívat v tom, že svědek V. rozesílal falešně exekuční příkazy s hlavičkou Finančního úřadu pro Prahu 8, přičemž účet, na který se mělo plnit, byl účtem firmy Česká finanční a revitalizační agentura, kterou koupil a ovládal prostřednictvím „bílého koně“ T. D.. Za to mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 5,5 roku (který v době jeho výsledku soudem vykonával).

Další výtisk článku ze zpravodajského serveru, v tomto případě ihned.cz, předložil orgánům činným v trestním řízení zmiňovaný svědek dr. V. v souvislosti s podáním vysvětlení. Článek je datován dnem 10. 12. 2010 a zabývá se podezřením Hospodářských novin, že peníze z hazardního byznysu nejdou na charitu, když bylo zmapováno deset případů, které tomu nasvědčují. Mezi jinými je v článku pojednáno i o občanském sdružení XXXXX, které si mělo připsat z hazardu 11 milionů korun. Při pátrání po totožnosti sdružení pak redaktor narazil na svědka T.P., který se vyjádřil v tom smyslu, že „nic říkat nebude“. Později ještě sdělil, že musí zachovávat mlčenlivost.

Vyhodnocení provedených důkazů, skutkové závěry:

V rovině obecné lze konstatovat, že předmětná trestní věc vykazovala řadu specifických momentů, z nichž se lze úvodem zmínit o faktu, že byť bylo obžalovanému po celou dobu trestního řízení kladeno za vinu spáchání trestného činu podvodu dle § 209 trestního zákoníku, jistě nejen soud se zabýval myšlenkou, že se v daném případě jednalo o trestnou činnost jiné povahy. Pokud by se totiž jednání obžalovaného zasadilo do daného dobového a společenského rámce, čímž má soud na mysli tehdejší podobu právní úpravy týkající se zdanění hazardu, jakož i předpokládanou snahu firem v této oblasti se pohybujících o nesplnění příslušné povinnosti, ať by již měla podobu zdanění, či odvodů na veřejně prospěšné účely, což je mj. doloženo i ukázkou z dobového tisku, mohl by zde jistě existovat předpoklad, že jednání pachatele projednávané trestné činnosti nesměřovalo ke způsobení škody zainteresované firmě XXXXX podvodným jednáním vůči této firmě, ale naopak by se mohlo jednat o jednání ve prospěch této firmy, která by takto vykážala splnění své povinnosti odvést určitou část svých příjmů na uváděné veřejně prospěšné účely, byť se odvedené částky ke svým adresátům nedostaly.

Otázkou tedy je, kdo byl nakonec skutečným příjemcem prokazatelně odvedených peněz; zda tedy firma zprostředkující kontakt mezi dárcem a případně obdarovaným, či zda se peníze vrátily k dárci, který by se tak vyhnul zaplacení „podobné povinné platby“ ve smyslu § 240 trestního zákoníku. Vzhledem k tomu, že tato možnost nebyla ničím, kromě vyjádření svědka dr. V., o němž bude ještě pojednáno, (po)tvrzena, a jednalo by se za této situace pouze o nepodloženou spekulaci orgánů činných v trestním řízení, resp. nyní již soudu, bylo trestní řízení logicky vedeno pro trestný čin podvodu dle § 209 trestního zákoníku, a to proto, že zjištěno bylo, že mezi společností XXXXX a sdružením XXXXX existovala dohoda, že XXXXX poskytne jednak částku 2 mil. Kč a jednak částku 5 mil. Kč na veřejně prospěšné účely, což i učinila, s tím, že XXXXX zde bude plnit roli jakéhosi zprostředkovatele mezi firmou a obdarovaným. XXXXX poté společnost XXXXX i informovalo, že se tak i stalo, což ovšem neodpovídalo skutečnosti, čímž byla společnost uvedena v omyl a takto jí byla způsobena škoda velkého rozsahu, neboť o částku 6 mil. Kč se snížil majetek společnosti, aniž by ovšem tato splnila svoji zákonnou povinnost. Zatímco tedy návrat peněz k dárci byl pouze domněnkou, pro závěr, že společnost XXXXX byla podvedena, zde byly k dispozici jisté důkazy, které vedly ke sdělení obvinění, k podání obžaloby a nyní i k odsouzení. Důvodem takového postupu orgánů činných v trestním řízení byla výpověď obžalovaného, který způsobem své obhajoby směř dokazování a náhled na věc z hlediska trestního práva de facto stanovil.

Dalším specifikem projednávané trestné činnosti byla skutečnost, že se nikdo necítil býti poškozeným, tedy ani společnost XXXXX, ani český stát, k čemuž lze poznamenat, že pokud je na věc nahlíženo jako na podvodné jednání, nebyl důvod, aby se český stát poškozeným cítil, i když v konečném důsledku tohoto podvodného jednání také nedostal to, nač měl nárok. Pokud se pak poškozenou necítí ani uvedená společnost, je to takřikajíc její problém. Cítit se poškozeným je čistě subjektivní záležitost a žádný orgán činný v trestním řízení nemůže nikomu toto přesvědčení vnutit, i když není pochyb o tom, že došlo k úbytku majetku společnosti, a to dokonce v rozsahu 6 mil. Kč. Současně však nelze tento postoj společnosti považovat za zcela nepochopitelný, neboť za dané situace má společnost XXXXX za to, že splnila svoji povinnost vyplývající pro ni z příslušné právní normy (zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách) a současně žádný státní orgán nekonstatoval, že tomu tak nebylo, byť by bylo možno očekávat, že na základě komunikace s policejním orgánem se bude příslušný odbor ministerstva financí touto možností zabývat, k čemuž podle všeho nedošlo, jak vyplynulo z výpovědi zástupce společnosti XXXXX.

Na tomto místě lze ještě poznamenat, že ministerstvo financí také eviduje, že sdružení XXXXX bylo příjemcem částky 9 mil. Kč, kterou přijalo od provozovatele loterie XXXXX za účelem „rozvoj dětského domova, lékařská technika“ (viz zpráva MF na č. 1. 69 a násl.), která byla následně společnosti XXXXX příjemcem vrácena, přičemž ze spisu není zcela zřejmé, zda tento fakt vzalo ministerstvo na vědomí a zda se jím zabývá (vráceno 12/2010, zpráva ministerstva o evidenci daru 11/2011). Tato transakce však není předmětem trestního řízení a soud ji proto hlubší pozornost nevěnoval, stejně jako dalším transakcím mezi XXXXX a např. XXXXX nebo XXXXX, které mají společné vrácení peněz dárci, resp. v případě XXXXX věřiteli, neboť 5 mil. Kč bylo XXXXX půjčeno, aby si tuto částku následně půjčil obžalovaný, který ji také věřiteli vrátil. V tomto případě se jedná typicky o postup, který vzbuzuje jisté pochybnosti, pokud je na něj nahlíženo optikou běžné zkušenosti a logiky, a také o postup,

který může potvrzovat teorii svědka dr. V.. Pochybnosti, a to ještě výraznější, se dále týkají i samotné role sdružení XXXXX v procesu obdarování neziskového subjektu ze strany provozovatele loterií, neboť v dané podobě postrádá jakýkoliv smysl. Samozřejmě soud rozumí námitce obžalovaného, že je to byznys a každý se snaží na tom nějak vydělat, i když konkrétně na těchto transakcích sdružení nic nevydělalo a lze si velmi obtížně představit výdělek na jakýchkoliv jiných obdobných transakcích, neboť by jistě nebylo pro dárce nijak složité nalézt si subjekt vhodný k obdarování sám, čímž by ušetřil na odměně pro zbytečného zprostředkovatele. Ale i kdyby bylo pro dárce schůdnější nalézt takový subjekt za využití služeb zprostředkovatele, soud neshledává jediný důvod pro zaslání darované částky přes jeho účet, či přesněji řečeno dokonce přes jeho pokladnu, když za přirozený a standardní postup by považoval jednorázové zaslání této částky dárce přímo Jedličkovu ústavu nebo XXXXX. Soud však opakuje, že se nejedná o nezákonný postup, toliko za postup pochybný a nelogický, který jako takový již sám o sobě odůvodňuje podezření, že snahou sdružení XXXXX nebylo přispět k obdarování uvedených subjektů, což bylo následně potvrzeno dalšími důkazy prokazujícími, že ani Jedličkův ústav, ani XXXXX obdarování nebyli.

V souvislosti se „zasíláním“ peněz Jedličkovu ústavu pak nelze ani přehlédnout, že ony 2 mil. Kč nebyly doručeny, jak již naznačeno, převodem na jejich účet, ale dle pokladních dokladů založených ve spise byly *předány* v šesti platbách v hotovosti v částkách kolem 300 tis. Kč. Je zjevné, že se tak dělo proto, že je podstatně jednodušší zfalšovat pokladní doklad než výpis z bankovního účtu; o tom, že doklady zfalšovány byly, není pochyb, neboť ani razítko ústavu, ani podpis jeho ředitele nejsou pravé. Pro tento způsob předání daru soud nenachází logické vysvětlení, stejně jako pro vyplacení částky inkasované od XXXXX ve dvou platbách obžalovaným svědku Č., resp. firmě XXXXX z titulu mandátní smlouvy v prosinci 2009, přičemž Č. v té době byl již P.. Za pozornost stojí také příslušná data, kdy první platbu ve výši 640.000 Kč, která měla být dle dokladu „zálohou“ měla firma XXXXX převzít dne 2. 12. 2009 od XXXXX, na což navazuje téhož dne vyplacení částky 370.000 Kč Jedličkovu ústavu a vyplacení téže částky ještě dne 4. 12. 2009. Poté dne 7. 12. 2009 má být firmě XXXXX vyplacen „doplatek“ ve výši 1.360.000 Kč a následně ve dnech 7. 12. – 11. 12. 2009 je Jedličkovu ústavu vyplacen ve čtyřech splátkách 1.240.000 Kč. Ani tyto údaje pak dle názoru soudu nelze vysvětlit jinak než pácháním trestné činnosti, když zcela zapadají do rámce podvodného jednání sdružení XXXXX.

Z uvedených zjištění tedy lze dovodit, že zde nejsou jakékoliv pochybnosti o spáchání trestné činnosti a že trestná činnost byla spáchána jednáním osob jednajících za XXXXX, ať už se tedy jednalo o předsedu sdružení, či o kohokoliv jiného, či o více osob. Tuto obecnější pasáž tedy lze shrnout konstatováním, že pokud se jedná o skutková zjištění, soud má za to, že provedenými důkazy byl nepochybně prokázán skutkový děj popsany v bodech 1. a 2. rozsudku. Nemůže být žádných pochyb o tom, že došlo k uzavření zmiňovaných smluv, že docházelo k popisovaným jednáním a k peněžním tokům a především pak k tomu, že se peníze nedostaly k těm subjektům, ke kterým se dostat měly, jak vyplývá z jejich písemných sdělení a z výpovědí svědků dr. P., ředitele XXXXX, a svědků P. a Ž. ze společností XXXXX a XXXXX. Stěžejní otázkou dané trestní věci tedy je, kdo je za způsobení daného následku trestně odpovědným.

Podle obžaloby je tedy pachatelem obou skutků obžalovaný J.K., který naproti tomu za pachatele označil svědky M. P. a T.P.; M. P. na základě toho, že jej, resp. firmu XXXXX, zplnomocnil k jednání o poskytnutí daru s Jedličkovým ústavem, T.P. pak na základě toho, že se stal po něm předsedou sdružení XXXXX a za toto i jednal s obdarovávaným XXXXX. K této obhajobě obžalovaného je však třeba předně uvést, že již pouze s přihlédnutím k osobám jmenovaných - při vší úctě k nim - vzbuzuje obhajoba obžalovaného značné pochybnosti a jeví se jako zjevně účelová, neboť tvrzení, že svědek P. měl zkušenosti s neziskovými organizacemi působí téměř až úsměvně, což potvrdil i sám svědek, který jak sám připustil a jak i vyplývá i z jeho trestní minulosti, si v daném období vydělával na živobytí tím, že na sebe nechal prepisovat firmy, jinými slovy že se živil jako tzv. „bílý kůň“. Podobně také svědek P. rozhodně nepůsobil na soud dojem zájemce o provozování neziskového sdružení, přičemž se samozřejmě nejedná pouze o dojem, ale také o vyjádření jeho samotného, z něhož vyplývá, že v kritickém období již poněkud rezignoval na život, přičemž také bral drogy, v kteréžto souvislosti byl i trestán. Koneckonců na jeho životní situaci se podle všeho nic zásadního nezměnilo ani v době rozhodování soudu - s výjimkou tedy braní drog, které dle svého vyjádření přestal brát po výkonu trestu - když se mu nedostávalo peněz ani na dostavení se k soudu. Koneckonců téměř komicky působí i cesta, kterou se P. stal předsedou sdružení, když on, jako jeho člen, měl dle obžalovaného zareagovat na inzerát, který obžalovaný zveřejnil a v němž nabízel „zavedenou neziskovou organizaci“, a to z „rodinných důvodů“.

Jinými slovy řečeno, v případě nedůvěry soudu vůči osobám svědků P. a P. se nejednalo pouze o nepodložený dojem či přesvědčení soudu. I samotný osobní kontakt s určitou osobou, komunikace s ní, má však značný význam pro posouzení její věrohodnosti i jiných jejích kvalit; především se ale jednalo o samotné výpovědi svědků P. a P., kteří jednoznačně vyloučili, že by jakkoli za sdružení XXXXX samostatně jednali. Soud si je samozřejmě vědom toho, že svědci jsou na výsledku dokazování zainteresováni, neboť mezi jejich postavením svědka a postavením obviněného je úzká hranice, což jistě ovlivnilo podobu jejich výpovědí v tom směru, že se zcela otevřeně nevyjádřili ke své činnosti v souvislosti s projednávanými případy, nicméně zcela jistě vypovídali v souladu se skutečností, pokud se vyjadřovali v tom smyslu, že postup sdružení XXXXX v rámci daných transakcí nebyl výsledkem jejich rozhodovací činnosti, k níž tedy neměli ani odborné, ani zkušenostní předpoklady, aniž by je soud hodlal snad podceňovat. To je patrné především u svědka P., který se vyjádřil v tom smyslu, že pouze podepsal „nějaké papíry“, i když např. z výpovědi svědka P., kterého je možno považovat za jednoho z velmi mála na věci tak či onak nezainteresovaných slyšených svědků, vyplývá, že se zúčastnil i jednání na letišti Bílá Hlína, zatímco P. uvádí, že pouze pracoval v tamějším skladu.

Situace svědka P. byla jiná, když tento připustil podepsání „nějakých papírů“, nicméně ve zbytku se od činnosti sdružení distancoval za použití obhajoby, že v kritické době v České republice vůbec nebyl. Problematika pobytu svědka P. na území Česka je vůbec sama o sobě problematikou komplikovanou, neboť na jedné straně není třeba pochybovat o jeho pobytu v Thajsku od srpna 2009 do února 2012, který je potvrzován jeho matkou i razítky v jeho pase, na jejichž základě však nebylo možno dovodit, zda případně skutečně nepřijížděl do Česka, jak tvrdil obžalovaný, který také svědkův pobyt v Thajsku jinak nezpochybňoval; jisté pouze je, že opakovaně vstupoval na území Thajska, příp. Vietnamu, což lze vysvětlit potřebou obnovy turistického víza. Současně však byly vyhodnoceny jako pravé jeho podpisy na listinách a pokladních dokladech datovaných v listopadu a prosinci 2009, tedy v době, kdy už zde dle

svého vyjádření být neměl. Přitom však nelze ani pominout ještě další podstatný moment, a to, že v listopadu a prosinci 2009 již svědek neměl příjmení Č., ale P., přičemž ke změně došlo dle vyjádření svědka v souvislosti s jeho svatbou v srpnu 2009, což je v souladu s faktem, že již do Thajska odjel jako P., jak vyplývá z jeho pasu, resp. z analýzy údajů z pasu policií, příp. ze zprávy Thajského velvyslanectví vyžádané soudem. Pokud tedy jsou mandátní smlouva a pokladní doklady z prosince 2009 podepsány „Č.“, lze se jistě domnívat, že k podpisu smlouvy a dokladů svědkem, příp. pouze k podpisu, došlo jindy než na uvedených v nich datech. Tuto možnost pak nevyloučila ani výpověď svědka dr. F., který zastupoval XXXXX a který připustil, že u něj v kanceláři mohl být svědek společně s obžalovaným přítomen při podpisu mandátní smlouvy, když však jednoznačně se k tomu vyjádřit nemohl, neboť neověřoval totožnost osoby, která před ním smlouvu podepsala a která tvrdila, že je Č.. To nepochybně nepřispělo k důvěryhodnosti svědka, neboť jednak budí pochybnosti ono neověření totožnosti, což je u osoby, kterou advokát vidí poprvé a která před ním podepisuje smlouvu velmi nestandardní postup, a jednak se svědek ke dni 20. 11. 2009 již jmenoval P.. Popsanou situaci by ještě bylo možno případně vysvětlit také tím, že i když byl v dané době svědek již P., mohl se podepsat jako Č., což by však rozhodně neučinil jinak než na žádost obžalovaného a s jeho nutným vysvětlením; tedy ani tato teoreticky možná varianta výkladu by neznamenal, že se trestná činnost obžalovaného nijak netýkala.

Jistou logiku má také tvrzení svědka P., že do Česka v daném období ani přijet nemohl, protože na něj byl vydán zatykač, což je potvrzeno výpisem ze stránek Policie ČR – pátrání po osobách (č. l. 959), kde z údajů týkajících se svědka P. vyplývá, že pátrání po něm bylo vyhlášeno 4. 8. 2009, na což navazuje odjezd svědka do Thajska. Pokud se tedy jedná o pobyt svědka P. v Česku v listopadu a prosinci 2009, dospěl soud k závěru, že se zde svědek již nenacházel, což současně nutně musí znamenat, že pachatelem popsaneho podvodného jednání je obžalovaný J.K., neboť právě on je podepsán pod všemi dokumenty; on požádal o příspěvek, on podepsal darovací smlouvu a on také poškozenou společnost informoval o použití daru a poskytl jí tedy zjevně lživou informaci.

Toto přesvědčení soudu je dále podpořeno i dalšími pochybnostmi o věrohodnosti obhajoby obžalovaného, které dále vzbuzuje i samotný převod firmy XXXXX z manželky obžalovaného na svědka Č., resp. přesněji řečeno jeho vysvětlení obžalovaným, pokud tento uvedl, že firma neprosperovala a že svědek Č. – P. sháněl funkční společnost s historií. Jak je už naznačeno výše, o tomto tvrzení obžalovaného by bylo možno případně nepochybovat, pokud by se v případě svědka tehdy ještě Č. nejednalo o osobu, která si v dané době opatřovala finanční prostředky právě přepisováním firem na sebe, přičemž firma XXXXX byla zjevně jednou z nich. Tento fakt pak nutí soud vnímat přepis firmy XXXXX jako výsledek potřeby nikoli svědka, ale obžalovaného. Pokud se jedná o firmu XXXXX, lze ještě vyjádřit další pochybnosti, a to ve vztahu k samotnému podpisu mandátní smlouvy za účelem vedení jednání vedoucího k uzavření darovací smlouvy s Jedličkovým ústavem, který soud také vnímá jako zcela zbytečný a tedy ryze účelový krok, k němuž nebyl jediný důvod. Ono jednání by totiž mělo nepochybně podobu zhruba takovou, že by se XXXXX dotázalo ústavu, zda mají zájem o 2 mil. Kč, na což by tento souhlasně zareagoval, a jednání by bylo ukončeno. Kromě toho lze mít i za to, že popis spolupráce s P. – Č. dosti přesahuje rámec uzavřené mandátní smlouvy, neboť dle této měla firma XXXXX vykonávat činnost *směřující k uzavření smlouvy*, což znamená, že zde nebyl důvod pro jakékoliv předávání peněz v hotovosti P. – Č., a už vůbec ne

ve dvou částkách, a potažmo pak ani pro předání peněz opět bezhotovostně P. v několika splátkách obdarovanému, když - jak je již zmíněno výše - by bylo možno očekávat bezhotovostní styk; nebyl zde jediný důvod pro to, aby peníze při cestě od dárce k obdarovanému opustily banku, pokud tedy soud pomine onen důvod stěžejní, tedy aby se nedostaly do dispozice obdarovaného.

Pro úplnost soud ještě dodává, že i kdyby dospěl ohledně přítomnosti svědka P. v ČR k jiným závěrům a připustil, že svědek skutečně mohl ony dokumenty podepsat, nemělo by to žádný vliv na posouzení problematiky viny obžalovaného popsáním skutkem. Ani tento případný závěr by totiž neměl vliv na přesvědčení soudu, že popsáný vcelku sofistikovaný způsob spáchání trestné činnosti nebyl dílem svědka, ale právě obžalovaného, který by takto svědka pouze využil k tomu, aby se podepsal pod potřebné listiny a doklady, především pak pod dva výdajové doklady, dle nichž měl převzít od obžalovaného částku 2 mil. Kč, kterou pak měl v dalších několika platbách předat Jedličkovu ústavu. Jednalo by se tedy ze strany svědka o činnost, kterou se v dané době zabýval a která by mohla znamenat i napomáhání ke spáchání trestné činnosti. V této souvislosti lze ještě poukázat na jeden rozpor mezi zněním mandátní smlouvy a předmětnými pokladními doklady. Ona smlouva totiž buď pouze svědka zmocňovala k jednání vedoucímu k uzavření smlouvy, a proto nebyl důvod k vyplacení částky prostřednictvím svědka či fy XXXXX, anebo zmocňovala i k předání daru ústavu, a v tomto případě neměl jednotlivé částky ústavu vyplácet obžalovaný, resp. nemusel být na těchto dokladech, které mu měl dle jeho vyjádření svědek P. předat, podepsán. Jedná se o další z řady nelogických momentů objevujících se ve výpovědi obžalovaného, pokud je tato konfrontována s dalšími důkazy.

K problematice skutku ad 2., tedy k roli svědka T. P. se již výše vyjádřil soud v tom smyslu, že považuje za krajně nepravděpodobný zájem svědka P. o sdružení XXXXX a že na rozdíl od svědka P. P. formálně byl představitelem sdružení XXXXX a navíc se také účastnil jednání za sdružení (ovšem vždy společně s obžalovaným), byl v kontaktu s účetní a jeho podpis je i pod některými listinami (viz zápisy z členských schůzí, smlouva s XXXXX, „trojdohoda“ s XXXXX a XXXXX), což soud hodnotí tak, že byl v postavení, pro které se během uplynulých let vžilo označení „bílý kůň“, čímž je myšlena situace, kdy je určitá osoba ochotna, zpravidla za úplatu, dopouštět se trestné činnosti, zpravidla majetkové, i když by bylo možno říci spíše formálně, neboť pouze vykonává pokyny skutečného pachatele trestné činnosti, především tedy podepisuje nejrůznější doklady a listiny, čímž tomuto ke spáchání trestné činnosti napomáhá; za což nese trestní odpovědnost samozřejmě pouze tehdy, pokud si uvědomuje skutečný stav věci.

K tomuto závěru byl tedy soud veden (kromě svého přesvědčení, že P. se nestal předsedou sdružení ze zájmu o danou činnost a že pro tuto činnost ani neměl potřebné know-how) výpovědí jeho samotného, kterou vyhodnotil jako věrohodnou, pokud uváděl, že obžalovanému pouze podepsal „stoh papírů“, čímž se vysvětlují jeho podpisy na výše uváděných dokumentech. Toto vysvětlení jeho podpisů působí na soud výrazně věrohodnějším dojmem než např. tvrzení obžalovaného, že P. zareagoval na jím podaný inzerát. Nejedná se zde však pouze o situaci, kdy stojí výpověď obžalovaného proti výpovědi P., když výpověď svědka je podpořena také výpovědí svědka K., který obžalovaného přes P. poznal a který se pak zúčastnil jediného jednání, a to jednání u notáře, kde se stal členem sdružení XXXXX, aniž by

pak cokoli věděl o něm nebo o jeho činnosti; rovněž svědkovi K. neměl soud důvod nevěřit, když tento před soudem vypovídal, že se činnosti sdružení nijak neúčastnil, byť dle některých podpisů by tomu tak být mělo. Svědci P. a K. byly osoby sobě blízké, jak pokud se jedná o jejich životní osudy (i K. byl opakovaně soudně trestán pro majetkovou trestnou činnost a i on byl bez prostředků k obživě), tak také pokud se jedná o jejich využití obžalovaným, i když samozřejmě využití svědka P. bylo daleko sofistikovanejší. Splňovali však oba onu významnou podmínku pro to, aby se stali „bílými koňmi“, tedy že se v daném období nacházeli v určitém bezprizorním postavení, neměli takřikajíc co ztratit, nebylo jim, co vzít. Jak se dále soud přesvědčil během kontaktů s nimi, na jejich situaci se bohužel doposud nic nezměnilo.

Pokud se jedná o další důkazy, na jejichž základě by bylo možno hodnotit věrohodnost svědka P. a K., i když ten hrál roli pouze okrajovou, těchto se podařilo nashromáždit minimum, když vedle těch, které dokládají jejich minulost, se lze zmínit o výpovědi účetní F., která byla s P. „párkrát“ v kontaktu a která uvedla, že si všimla, že svědek vůbec neměl zájem o věc a o to, co před ní podepisoval. O výpovědi svědka P. je zmínka již výše, obdobně pak vyznívá i výpověď svědka Ž., který také potvrdil účast P. na letišti Bílá Hlína, což soud považuje za součást role svědka, pokud tento „hrál“ předsedu sdružení XXXXX, když nejen podepisoval předložené mu listiny, ale také se s obžalovaným účastnil jednání; tento jej vozil sebou. Za ještě průkaznější pak soud považuje právě ono zjištění, že při jednání byl i obžalovaný, což on sám ani nepopírá, ačkoliv tam již jako údajný zaměstnanec být nemusel, a především pak výpověď P., pokud tento uváděl, že doručení peněz opakovaně urgoval u obžalovaného, který také opakovaně sliboval, že tyto „každou chvíli“ budou na účtu. V této souvislosti ještě soud poznamenává, že za poněkud neobvyklé považuje ustanovení smlouvy, v němž se uvádí, že strany od ní odstupují, pokud peníze nebudou do tří měsíců na účtu; toto ustanovení lze podle soudu vyložit daleko spíše jako přípravu na nedoručení peněz než jako ustanovení řešící teoreticky možnou, ale naprosto nepředpokládanou situaci, když nebyl jediný důvod pro domněnku, že společnost XXXXX, která potřebovala splnit svoji zákonnou povinnost, peníze na účet nepošle. Pokud je zde zmínka o uvedené společnosti, lze rovněž připomenout výpověď svědka B., který společnost zastupoval a který uvedl, že při jednání o poskytnutí daru vždy jednal s obžalovaným a v jednom případě současně i s P., přičemž však měl obžalovaný plnou moc, což znamená, že se P. jednání vůbec účastnit nemusel. Jak svědek uvedl, garantem byl pro něj vždy obžalovaný, což také potvrzuje přesvědčení soudu o roli svědka P., resp. obžalovaného.

Ve vztahu ke svědku P. pak ještě nelze pominout ani odborné vyjádření zabývající se podpisy pod Zápisem z členské schůze občanského sdružení XXXXX ze dne 3. 3. 2011, dle něhož je pravděpodobnější, že podpis tohoto svědka je pravý (stejně jako jeho podpis na protokolu a převzetí pokladny a účetnictví, o čemž však soud neměl důvod pochybovat) a že je také pravděpodobnější, že podpisy dalších osob, tj. K., M. a V., jsou dílem jednoho pisatele a že tímto je právě P., což zde soud uvádí především proto, že je pevně přesvědčen, že vytvoření takového Zápisu nebylo nápadem svědka P., ale obžalovaného. K uvedeným podpisům soud ještě poznamenává, že by se velmi podivil situaci, kdy by se občané Ukrajiny podepsali anglickými přepisovými jejich ukrajinských příjmení. K těmto ukrajinským osobám pak soud uvádí, že se podle všeho nejedná o osoby smyšlené, jak lze dovodit z výpovědi svědkyně F., která podle ní rusky mluvící osoby viděla i před svým domem, i když samozřejmě nelze vyloučit, že se jednalo o smyšlená jména, která posloužila především tomu, aby P. a K. přestali být formálně

členy sdružení. Tomu nasvědčují jejich falešné podpisy pod zápisem z členské schůze, kde se členy sdružení stali, které byly velmi pravděpodobně psány rukou P., a to včetně podpisu K., který členem být přestal. Příznačné také je, že tento zápis neobsahuje ohledně těchto osob žádný relevantní údaj ve smyslu např. čísla pasu nebo průkazu povolení k pobytu, jak by bylo možno u cizinců očekávat. Tyto osoby se jmény M. M. a I. V. také nikdy nebyly policií dohledány.

Kromě uvedených důkazů pak dle názoru soudu vině obžalovaného oběma skutky, resp. dílčími útoky, jak bude zmíněno níže, nasvědčuje právě i samotný fakt spáchání těchto dvou skutků, když soud se nedomnívá, že by měl obžalovaný až takovou smůlu, že by jeho dobře míněná snaha zajistit potřebné finance potřebným subjektům ztroskotala ve dvou úzce časově souvisejících případech na trestné činnosti dvou jiných osob, které by takto svým způsobem podvedly i jeho samotného. Dále pak nelze pominout ani ještě jeden obecnější moment, a to, že obžalovaný za období od 2. 12. 2009 do 1. 3. 2011 (tedy i za předsednictví svědka P.) vybral z účtu XXXXX celkovou částku téměř 22,5 mil. Kč, kterýžto fakt také dokládá, kdo hrál v činnosti XXXXX určující roli (a potvrzuje reálnost verze svědka dr. V.), neboť taková obvykle bývá spojena s možností disponovat finančními prostředky. Soud samozřejmě považuje za vyloučené, že by je obžalovaný vybral proto, aby je přinesl a předal svědku P., a jak už je naznačeno výše, nedomnívá se rovněž, že by zde existoval důvod pro předávání peněz obdarovaným subjektům v hotovosti. Koneckonců nebylo jediným důkazem byt' jen naznačeno, že by zde taková situace nastala, tedy že by obžalovaný někdy některému obdarovávanému subjektu peníze na hotovosti předal jako představitel XXXXX. Konečně lze v obecné rovině ještě také dodat, že vzhledem k tomu, že bylo bezpečně prokázáno, že trestná činnost byla spáchána, čehož si byl obžalovaný nepochybně vědom, stejně jako toho, že právě on je od počátku řízení hlavním podezřelým s ohledem na jeho postavení ve sdružení a na jeho podpisy na některých listinách, bylo jedinou možnou obhajobou z jeho strany vytvoření pachatele jiného, o což se pokusil vytvořením mandátní smlouvy a kroky následujícími v případě svědka Č. a dosazením svědka P. na post předsedy sdružení XXXXX.

Dokazováním pouze nebylo prokázáno, jak přesně obžalovaný s celkovou inkasovanou částkou 7 mil. Kč naložil, když se samozřejmě nabízí především úvaha, že ji použil ke svému obohacení, avšak nelze samozřejmě ani vyloučit, že obohaceny byly i jiné osoby. Zjištění v tomto směru však není bezpodmínečně nutné k tomu, aby bylo možno uzavřít, že se obžalovaný popsané trestné činnosti dopustil.

Z uvedených úvah soudu pak dle jeho názoru dostatečně vyplývá, že lze dospět k závěru o vině obžalovaného i toliko na základě jeho výpovědi a výpovědí svědků P., P. a K. s přihlédnutím k některým dalším v předchozí pasáži citovaným důkazům. Ve věci však byli vyslechnuti ještě někteří další svědci, k jejichž výpovědím se soud vyjádří již pouze stručně, aby dostal své zákonné povinnosti vypořádat se se všemi provedenými důkazy, tedy vysvětlit, jaký důkazní význam měli pro jeho rozhodnutí.

Ohledně výpovědí slyšených svědků (nyní má soud na mysli všechny svědky, tedy i výše zmíněné) lze ještě konstatovat, že se v této věci prakticky nevyskytl svědek, který by neměl vztah buďto k věci nebo k obžalovanému nebo k jinému svědkovi, což odůvodňovalo značnou obezřetnost při hodnocení svědeckých výpovědí; prakticky jedinými

nezajímavými svědky tak byli kromě výše zmíněných P. a dr. P. svědci H. a C.. K jednotlivým svědeckým výpovědím pak soud uvádí následující.

Zmíněná svědkyně E. H., která potvrdila, že o její firmu projevila zájem osoba jménem M. M., na kterou byla firma i převedena, přičemž firemní dokumentaci od ní mohl převzít svědek P. na základě plné moci (jejíž podepsání P. bylo potvrzeno Magistrátem města Zlína), takto soudu v zásadě pouze sdělila, že činnost svědka P. se v daném období nevztahovala pouze ke sdružení XXXXX, ale že byl činný i jinde. Výpověď svědka M. C. pak neměla pro soud žádný důkazní význam, když pouze nepotvrdil přesvědčení obhajoby, že by v souvislosti s převzetím firmy XXXXX jednal či byl v kontaktu se svědkem P.-Č.. Lze poznamenat, že i kdyby byl, takové zjištění by znamenalo, že akční rádius svědka P. byl ještě širší, než vyplynulo z dosavadních zjištění a že by se mohlo jednat o potvrzení sdělení obžalovaného, pokud tento uvedl, že věděl, že svědek P. měl asi 10 firem; soud tento fakt samozřejmě nemůže vyloučit, vyloučit však může, že by je měl z toho důvodu, aby tyto firmy standardně, řádně fungovaly, když přesnější popis situace by jistě byl takový, že je měl svědek P. „na sebe napsané“, což znamená z hlediska důvodu jejich existence zcela jinou kvalitu.

Další svědci zastupovali některé další potencionální donátory. Svědci S. K. ze společnosti XXXXX, J. G. z nadace XXXXX, R. P. ze společnosti XXXXX a svědek R. G. z neziskové organizace XXXXX (takto příjemce daru) potvrdili zaslání určitých částek na účet XXXXX za účelem jejich následného doručení do neziskového sektoru (s výjimkou XXXXX, kde se jednalo o ne zcela pochopitelnou půjčku) a potažmo pak také jejich vrácení, čímž umožnili soudu zasadit projednávané skutky resp. jednání obžalovaného do globálnějšího rámce.

Svědkyně M. F., účetní, mj. také uvedla, že se sdružením XXXXX začala spolupracovat díky známosti se svědkem F.D., pro kterého pracovala a který byl také známým obžalovaného, čímž přinutila soud nahlížet na výpověď tohoto svědka s jistou opatrností, která vyplývala i z faktu, že při rekognici dle fotografií svědek D. svědka P. nepoznal jako osobu, která měla u obžalovaného doma přebírat větší finanční částku, zatímco u hlavního líčení svědek svědka po 7 letech poznal, byť jej dle svého vyjádření viděl asi 5 minut. O svědkovi D. se pak zmiňuje jako o nastrčené figurce i svědek dr. V. (zmiňuje se o něm jako o amatérském fotografovi, kterým svědek byl, i když jej V. přímo nejmenuje). Výpověď svědka D. tedy soud nepřesvědčila o tom, že P. skutečně obžalovaného v Halenkově navštívil a větší sumu peněz od něj převzal.

Konečně pokud se jedná o výpověď manželky obžalovaného P.K., je evidentní, že pokud soud neuvěřil obhajobě obžalovaného, nemůže uvěřit ani svědkyni její tvrzení, že svědek P. na ni působil jako osoba znalá činnosti neziskových organizací a znalá problematiky reklamy v automobilovém průmyslu, z kteréhožto důvodu na sebe převedl firmu XXXXX, která se tímto zabývala. (Jistě není bez zajímavosti porovnání předmětu činnosti firmy XXXXX a sdělení svědka V., dle něhož prostředí motoristického sportu bylo často tím, kam byly adresovány peníze pro veřejně prospěšné účely, neboť tyto zde byly velmi obtížně dohledatelné.) Podobně jí nemohl uvěřit ani tvrzení o častých návštěvách P. u obžalovaného, o jejich společných služebních cestách apod., což znamená, že ani tato svědkyně soud nepřesvědčila, že jediným pachatelem skutku popsaneho v bodě 1. je svědek P..

Obdobně ostražitě musel soud přistupovat také k výpovědi matky svědka P. paní V. J., ohledně níž může soud konstatovat, že její výpověď působila velmi přesvědčivým dojmem, neboť vypovídala naprosto objektivně, když se nesnažila tvrdit, že svědek zcela jistě do Česka nepřijel, ale tento fakt podala jako své přesvědčení vycházející ze znalosti chování a povahy syna a z faktu, že s ním byla prakticky v denním kontaktu prostřednictvím aplikace Skype. Tvrzení svědkyně však nebylo možné ověřit za využití jiných důkazů, takže zásadnější důkazní význam této výpovědi soud nepřikládal.

Závěrem této pasáže je třeba ještě dodat, že soud neakceptoval další návrhy obhajoby resp. obžalovaného na doplnění dokazování pro jejich nadbytečnost. Konkrétně se jednalo o návrh na vyhotovení znaleckého posudku zabývajícího se věrohodností svědků Č. a P., neboť věrohodnost svědků posuzuje zpravidla soud, což i učinil, nikoli znalec. Pokud se jedná o výsledky svědků M. Č., otce svědka, a J.P., kteří měli obžalovaného společně se svědkem P. navštívit, tak o provedení těchto důkazů se soud pokusil, avšak jedná se nekontaktní osoby; avšak soud opakuje, že i kdyby se případná spolupráce obžalovaného se svědkem prokázala, znamenalo by to pouze to, že svědek P. byl ve stejné situaci jako svědek P., což by nic nezměnilo na rozhodnutí soudu o vině obžalovaného; *modus operandi* na jeho straně by byl zcela zřejmý. Ze stejného důvodu pak nebylo ani nutno zabývat se případným druhým pasem a zkoumáním případného příjezdu svědka do Česka v kritickém období. Případné příjezdy a především pak odjezdy by ze svědka P. činily osobu ideálně využitelnou pro páchaní trestné činnosti této povahy, k jejímuž páchaní je potřebná „nastrčená“ osoba.

Právní kvalifikace skutku:

Jak je vysvětleno již výše, soud dospěl k závěru, že v obou skutcích, resp. dílčích útocích, je třeba za popsané důkazní situace spatřovat trestný čin podvodu dle § 209 trestního zákoníku, neboť obžalovaný v obou případech, sebe či jiného obohatil tím, že uvedl jiného v omyl. Uvedení v omyl je třeba spatřovat v situaci, kdy byla společnost XXXXX žádána o poskytnutí daru na veřejně prospěšné účely, čemuž vyhověla, i když obžalovaný již v okamžiku podání žádosti věděl, že poskytnutý dar příslušný subjekt nedostane, ale že jej použije pro svoji potřebu, ke svému obohacení. Fakt, že obžalovaný takový postup měl naplánován již od počátku jednání se společností XXXXX a že tedy tuto od počátku uváděl v omyl, pak vyplývá z popsaného poměrně komplikovaného způsobu spáchání trestné činnosti, u něhož lze předpokládat určitou přípravu, nutnost opatření prostředků v podobě použitých zfalšovaných dokladů a listin, několikerá jednání s poškozeným apod., z čehož lze dovodit, že trestná činnost byla dopředu naplánována a že tedy nebyla realizací náhlého nápadu po doručení jednotlivých částek dárce. Navíc tedy druhá částka byla doručena až dlouho poté, co byla společnost XXXXX informována o poskytnutí první částky Jedličkovu ústavu. (Pokud by obžalovaný úmysl obohatit se pojal až po doručení jednotlivých částek, jednalo by se o trestný čin zpronevěry dle § 206 trestního zákoníku, neboť by si takto obžalovaný přisvojil cizí věc, která mu byla svěřena.)

Dále je nutno vysvětlit, že soud (na rozdíl od obžaloby) dospěl k závěru, že oba popsané skutky tvoří dílčí útoky pokračující trestné činnosti, neboť tyto spolu úzce souvisí v čase a

v místě spáchání, je u nich dán stejný nebo shodný způsob jejich spáchání a pachatel jejich páchaním naplňuje svůj jednotící záměr. Všechny uvedené znaky jsou u těchto dvou skutků bez pochybností dány s výjimkou blízkého času jejich spáchání, kde by jisté pochybnosti mohly vzniknout, neboť druhá darovací smlouva byla podepsána až rok po uzavření smlouvy první. Nicméně soud má za to, že nelze pominout, že druhá žádost o poskytnutí daru, na jejímž základě byl druhý dar poskytnut, byla napsána a společnosti XXXXX zaslána již dne 4. 12. 2009, tedy krátce po žádosti první, z čehož tedy vyplývá především jednotící záměr obžalovaného se popsaným podvodným způsobem na úkor této společnosti obohatit. Uvedeného dne tedy obžalovaný počal páchat už i druhý skutek, který však dokonal až po delší době, a to z důvodů, které nejsou soudu přesně známy, ale které podle všeho nějakým způsobem souvisely se změnou v osobě předsedy sdružení, jakož i s tím, že obžalovaný nejednal pouze s XXXXX. Po celou tuto dobu však bylo poskytnutí druhého daru „rozjednáno“.

Uvedený náhled soudu na projednávanou trestnou činnost pak má dva důsledky. První z nich se týká právní kvalifikace trestné činnosti, kdy v obou skutcích soud spatřuje jeden zločin podvodu dle § 209 trestního zákoníku, který tak byl dokonán až v prosinci roku 2010, tedy za účinnosti trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., což znamená, že není nutno v tomto případě aplikovat ve vztahu ke skutku ad 1. trestní zákon č. 140/61 Sb. Dále je za dané situace nutno sečíst způsobenou škodu, která tak činí celkem 7 milionů Kč, které představují škodu velkého rozsahu (nejméně 5 mil. Kč), což odůvodňuje kvalifikaci dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku. Dále měl názor soudu, že se jedná o trestnou činnost pokračující, vliv také na rozhodování o trestu.

Úvahy o trestu:

Při úvaze o trestu přihlížel soud ke všem hlediskům uvedeným v ustanovení § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, tedy jednak k obecné tezi, že trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, jednak ke konkretizaci této teze, dle níž jsou povaha a závažnost trestného činu určovány především významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Není vcelku sporu o tom, že jednáním spáchaným obžalovaným došlo k porušení zájmu společnosti na ochraně majetku, ať už právnických či fyzických osob, což je zájem nepochybně dosti významný, přičemž míra jeho porušení je zintenzívněna výší způsobené škody, tedy rozsahem úbytku majetku poškozené společnosti.

Pokud se jedná o případné okolnosti polehčující a přitěžující, prvně uvedené soud v daných souvislostech neshledal, za okolnost přitěžující pak lze považovat skutečnost, že obžalovaný se trestné činnosti dopouštěl v době, kdy proti němu bylo vedeno trestní řízení u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 50T 4/2006 pro jinou závažnou trestnou činnost a kdy odsuzující rozsudek byl v této věci vyhlášen dne 18. 3. 2010, přičemž mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 6,5 roku, což znamená, že v páchaní trestné činnosti pokračoval i po

tomto odsouzení (byť rozsudek nabyl právní moci až rozhodnutím odvolacího soudu dne 16. 4. 2012). Pro úplnost je třeba dodat, že obžalovaný byl odsouzen vícekrát, avšak k dalším třem odsouzením nelze přihlížet, neboť tato byla zahlazena.

Druhým zmíněným důsledkem kvalifikace trestné činnosti jako pokračující pak bylo neuložení souhrnného trestu obžalovanému za skutek popsany v bodě 1., i když tento byl spáchán před vyhlášením citovaného odsuzujícího rozsudku (a následně pak trestu samostatného za skutek ad 2.), a to proto, že na trestnou činnost pokračující je nutno nahlížet jako na jediný skutek spáchaný několika dílčími útoky, v daném případě pak jako na skutek, který byl spáchán až dokonáním druhého dílčího útoku, tzn. připsáním částky 6 mil. Kč (1 mil. Kč byl včas vrácen) na účet XXXXX dne 8. 12. 2010. Trestný čin byl tedy spáchán až po vyhlášení předchozího odsuzujícího rozsudku a obžalovanému byl proto uložen jediný trest.

Pokud se jedná o druh trestu, zde soud neměl prostor k úvahám, neboť ze stanovené trestní sazby (5 – 10 let) a z faktu, že zde nejsou důvody pro mimořádné snížení trestu, vyplývalo, že trest nemůže být jiný než nepodmíněný. Konkrétní výměra trestu je pak dána především výší způsobené škody, která se pohybuje těsně nad spodní hranicí sazby stanovující škodu velkého rozsahu, což podle názoru soudu umožňuje uložit obžalovanému trest také na samé spodní hranici trestní sazby, tedy ve výměře 5 let. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, neboť se jedná o trest uložený ve výměře mezi 3 a 8 lety pro úmyslnou trestnou činnost.

POUČENÍ : Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně
dne 13. září 2016

JUDr. Jiří Dufek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Rašková